ZIUA-MUNCĂ — O NOŢIUNE CU DUBLĂ SEMNIFICAŢIE

CITIŢI ÎN PAG. 2

ROMAN-FOILETON DE HARALAMB ZINCĂ

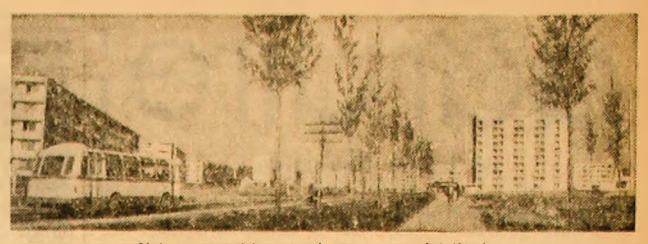

Noi construcţii în zona de vest a oraşului Oradea

Proletari din toate ţările, uniţi-vă !

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIII
SERIA II,
NR. 5619

4 PAGINI
25 BANI

MIERCURI
14 IUNIE
1967

Mulţi dintre ţăranii Negreştiului (regiunea Iaşi), care, acum, curajos şi cu siguranţa cunoscătorului, apreciază munca şi o măsoară cu unitatea convenţională ziua-muncă — la început erau stîngaci, neîncrezători în justeţea conţinutului său. Relaţiile sociale noi au schimbat şi aici, la Negreşti, această optică, pe prim plan în raportul cooperativa agricolă — ţăran cooperator apărînd ziua-muncă — expresie materializată a activităţii depuse în cadrul cooperativei pentru realizarea şi dezvoltarea producţiei şi a proprietăţii obşteşti. În funcţie de volumul şi calitatea muncii depusă de fiecare, de efectul muncii tuturor se realizează cîştigul, valoarea retribuţiei.

Mecanizatorul Orăşteanu Ion se numără printre fruntaşii brigăzii de tractoare care lucrează pe terenurile cooperativei agricole de producţie din comuna Stiubei Oraşti, raionul Olteniţa

— Şi în cooperativa noastră agricolă — ne spunea tovarăşul inginer agronom **NICOLA TRANDAFIR**, ziua-muncă, este — şi mai ales a fost — înţeleasă de către unii numai ca o datorie de care cineva, mai precis cooperativa, trebuie să se achite. De aici şi preocuparea exclusivă : cu orice preţ să am cît mai multe zile-muncă, să măresc fondul propriului sac. Oamenii stăpîniţi de acest „ideal" se cunosc de la o poştă. Mergi în urma lor, pe rîndul de porumb prăşit, sau de floarea soarelui, de sfeclă şi vezi cum buruienile sînt numai pe jumătate tăiate, iar plantele rărite fără nici o judecată. Nu-l interesează ce rămîne în urma lui. Principalul este să realizeze cîteva procente în plus. Îi priveşti carul încărcat venind din cîmp — e voluminos, dar dacă îe apuci să-i aşezi povara ce o are, descori e pe jumătate gol. Nu înţelege că procedînd astfel se întîrzie cu transportul şi că o ploaie, un vînt ori altceva poate strica ceea ce s-a obţinut pînă atunci cu trudă. Îl vezi, de asemenea, pe linia grajdului. Pîndeşte vecinul pînă se uită în altă parte şi smulge „măcar un braţ de fîn" din faţa animalelor pe care acela le îngrijeşte, chiar dacă pentru grupul de vaci de care răspunde e în plus ; cînd se pregăteşte pentru muls „uită" să scurgă apa din găleata pe care o spală ; „greşeşte" la evidenţă şi pe 1 îl scrie ca pe 7, pe 2 ca pe 9. Efectul negativ care ar putea să-l producă comportarea sa asupra producţiei din cooperativă, a prestigiului acesteia nu-l interesează. Pentru acest „tip" esenţialul este ca la jumătatea sau la sfîrşitul lunii, în dreptul numelui său să se scrie un număr cît mai mare de zile-muncă. Alţii vin să lucreze numai la acele munci care sînt mai uşor de executat şi le dă posibilitatea ca într-un interval scurt de timp, să obţină un număr mai mare de zile-muncă. Lîngă toţi aceştia trebuie să se afle mereu cineva care să-i tragă de mînecă, să-i readucă la realitate. Noi, de la început n-am acceptat o astfel de tendinţă. De astfel de „harnici" îngrijitori de animale sau purtători de atelaje (Ilie Ciortan, Constantin Romanescu, Constantin Popa, Constantin Cioacă, ne-am degajat, iar pe cei ce din grabă „au tras negru peste verde" i-am obligat să refacă lucrarea. Am discutat cu ei — şi cu alţii — le-am

Ing. GH. FECIORU

(Continuare în pag. a II-a)

AVEŢI OPINII DESPRE FOTBAL ?

ZIARUL NOSTRU ORGANIZEAZĂ O AMPLĂ DEZBATERE INTITULATĂ :

„FOTBALUL — pe masa de disecţie"

Sînt invitaţi să participe la discuţie specialişti, tehnicieni, antrenori şi jucători, toţi cei care iubesc sportul cu balonul rotund, SĂ-ŞI ADUCĂ CONTRIBUŢIA LA ELUCIDAREA UNOR PROBLEME VITALE ALE FOTBALULUI NOSTRU, SĂ PROPUNĂ SOLUŢIILE PE CARE LE CONSIDERĂ OPORTUNE ŞI EFICACE PENTRU RIDICAREA CALITĂŢII LUI.

REPORTER ÎN DOCUMENTARE

I. Grinevici

104 zile pe mări şi oceane

Străbătînd cu şalupa rada portului, marea dezvăluie aici întrutotul altă măreţie, deşi zăvorită între cheiuri de piatră. Cînd poartă pe apele sale vălurite miile de tone de metal ale navelor.

Şalupele rapide, cu banchete comode, un fel de taxiuri ale portului, se încrucişează cu remorchere scunde şi puternice, care vin sau pleacă către manevre. Şalupa noastră, cu nume de floare, „Miozotis", taie deci valurile dintre dane, şi trecem pe lîngă trupurile enorme ale unor cargouri, petroliere, mineraliere, care ascund în pîntecele lor zeci de vagoane de ciment, cherestea, petrol, minereuri...

Din largul albastru, la această senină oră a dimineţii, trupul alb al „Transilvaniei" lunecă lin, apropiindu-se de Constanţa...

Un uriaş petrolier, sub pavilion panamez, care şi-a umplut tancurile cu ţiţei, cu făptura scundă şi alungită de rechin negru, ieşe solemn din port, petrecut de semnalele de drum bun ale remorcherului, care l-a scos în larg.

...Datorită manevrelor de scufundare şi ridicare, apoi a unui doc plutitor, ce va lua în spinarea sa cargoul „Grigorii Vasiliev", şalupa „Miozotis" nu poate acosta în rada şantierului naval, ceea ce ne obligă să rătăcim vreo zece minute prin alte vecinătăţi, sub privirile ironice ale unor tineri marinari turci, ce stau răsturnaţi pe coverta unui caiac, care a încărcat cherestea. „Accidentul" e agreabil însă...

Un pescăruş, cu aripile larg desfăcute, planează deasupra noastră ca şi cînd ar dori să ne piloteze. Apa are vaste pete de ulei, care irizează lumina cerului, şi conducătorul şalupei, după misterioase şi necunoscute mie socoteli, proroceşte o mare montată pentru seară.

(Continuare în pag. a III-a)

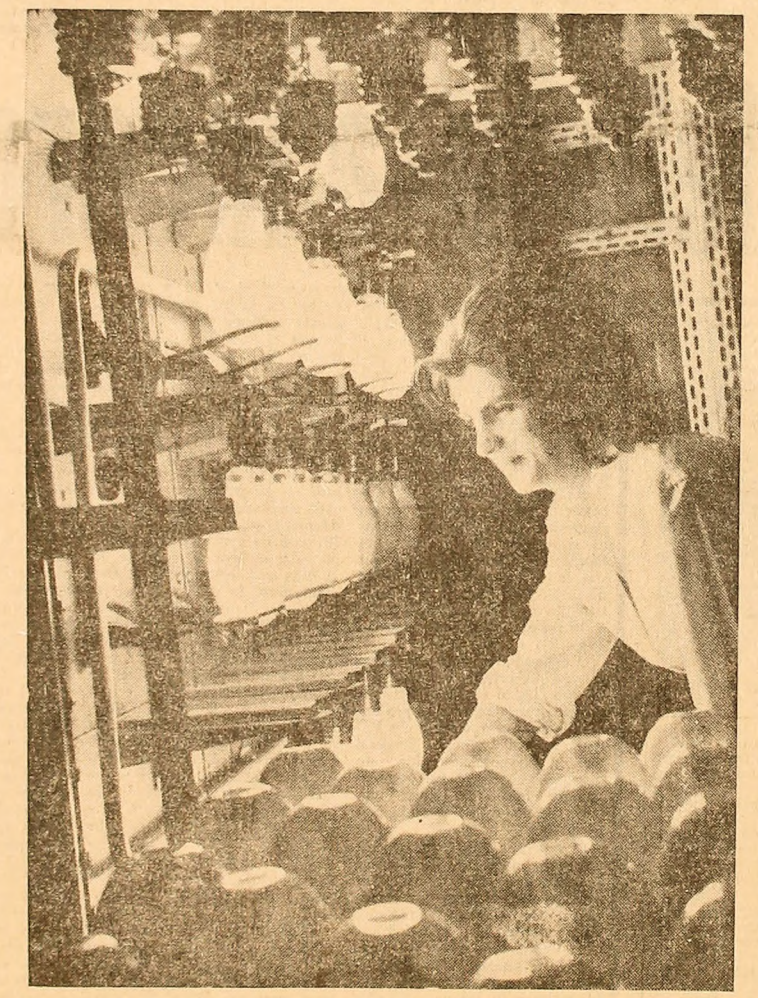

Ultimul control al becurilor la „Electrofar" — Bucureşti

Foto : O. PLECAN

Ce vor să ştie candidaţii la studenţie

PERSPECTIVELE AGRONOMIEI în epoca maşinilor electronice de calcul

Mai mulţi absolvenţi ai liceelor din Timişoara şi Oradea, care ar dori să urmeze ştiinţele agricole, ne-au mărturisit că ştiu prea puţin despre ceea ce oferă studenţia şi apoi profesiunea în această ramură. **„Pe mulţi dintre cei care vor să urmeze institutul nostru — au afirmat interlocutorii noştri, studenţi ai Institutului agronomic din Timişoara — îi reţine uneori teama de aşa-zisele incomodităţi ale profesiilor de inginer agronom şi medic veterinar. Este mai mult o teamă de necunoscut".**

Ne-am convins repede de adevărul acestei afirmaţii. Mai mulţi studenţi ai institutului agronomic timişorean ne-au povestit, cu o uşoară autoironie, că începuturile studenţiei lor amintesc de o sărbătoare care i-a întristat. Pentru unii dintre interlocutorii noştri reuşita la concursul de admitere a coincis cu tristeţea de a fi aflat de la binevoitori „incomodităţile" profesiei pe drumul căreia porneau... O întrebare îi neliniştea : în secolul avioanelor supersonice, al maşinilor electronice de calcul, cu ce va reuşi să-i atragă pe ei agronomia ?

— Şi pe urmă ?

— Pe urmă — intervine în discuţie **CORNELIU RĂDULESCU din anul V, Facultatea de medicină veterinară** — ne-am trezit prinşi în „Triunghiul dificultăţilor" (cum am numit noi cele mai grele discipline din anul I : anatomia comparată, biologia şi istologia). Aici a intrat în joc ambiţia.

Colegii lui se grăbesc să facă completări. **LIVIU POP — anul V, Facultatea de medicină veterinară :**

— Apoi a apărut sentimentul mîndriei. Am aflat că şcoala românească de medicină veterinară — prin exponenţi ca prof. dr. docent **Vasile Gheţie** (cercetări de anatomie comparată) ; prof. dr. docent **Ion Adameşteanu** (cercetări de patologie medicală) ; prof. dr. **Nicolae Gluhovschi** (cercetări în domeniul reproducţiei animalelor) — a repurtat succese mari pe plan european.

MIHAI RIŞNIŢĂ — anul III, Facultatea de medicină veterinară.

— ...Şi, cam în acelaşi timp, sentimentul utilităţii profesiunii noastre. Medicina veterinară, în condiţiile organizării întreprinderilor agricole, cunoaşte „foamea" de specialişti; ea devine una dintre pîrghiile producţiilor mari de animale.

ADRIAN VASILESCU

(Continuare în pag. a III-a)

AUTO-EXIGENŢA

de acad. Ştefan Milcu

„La un moment dat, în evoluţia spirituală a omului îşi face apariţia un comparator. Termenul nu este propriu nici fiziologiei, nici psihologiei. El este împrumutat din cibernetică. Însă funcţia pe care o are în acest din urmă domeniu sugerează din plin atribuţiile ce revin comparatorului uman.

Apariţia comparatorului este, cred, prima caracteristică a începutului maturizării personalităţii. El ar putea fi asemuit — iarăşi simplificînd — cu un complex şi extraordinar de sensibil „aparat" de măsură. Graţie lui, omul îşi confruntă — în permanenţă — nivelul activităţii cu posibilităţile sale, mijloacele pe care le foloseşte cu scopul urmărit, propria sa personalitate cu ceea ce tinde să devină, dimensiunile sale reale cu idealul care-l însufleţeşte.

Componenta raţională a acestui proces o reprezintă exigenţa faţă de sine însuşi. Expresia sa afectivă este sentimentul de autonemulţumire. Ambele întruchipează acea tendinţă ce caracterizează adevărata creaţie, din orice domeniu de activitate.

Evident, şi vorbesc în acest sens din propria-mi experienţă, că pentru a ajunge aici trebuie să străbaţi un drum anevoios. Autoexigenţa nu vine de la sine şi multe din lipsurile existente nu s-ar fi manifestat sau ar fi fost înlăturate mai repede dacă ea ar fi fost intrinsecă personalităţii fiecăruia. Pentru a trăi în chip autentic sentimentul de autonemulţumire — ca pe un adevărat alter-ego — este necesară dobîndirea unui anumit grad de cultură pe care ţi-l conferă nu numai temeinica pregătire de specialitate.

(Continuare în pag. a III-a)

DISOCIERI

Baia Mare

Construcţia noului spital

La Baia Mare a început construcţia noului spital ce va avea o capacitate de 900 de paturi. Amplasată în marginea cartierului „Republicii", noua unitate spitalicească, cu 11 etaje, va cuprinde printre alte grupuri medicale principale un staţionar, o policlinică, servicii tehnico-medicale şi administrative.

★

În finisare se găsesc de asemenea, spitalul de la Hunedoara cu 700 paturi şi policlinica universitară din Iaşi, avînd şi spaţii corespunzătoare pentru învăţămînt.

(Agerpres)

Din frumuseţile patriei. *(Lacul de acumulare al hidrocentralei de la Bicaz)*

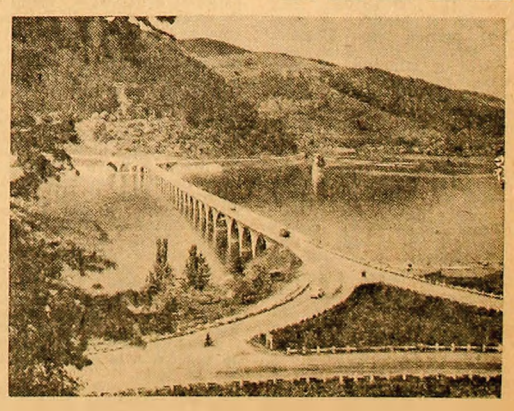

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINEREŢE, EDUCAŢIE, RĂSPUNDERI

PROFESORUL DE ROMÂNĂ VINDE BECURI...

Colocvial, se pare, cuvîntul **renunţ** nu prea obiectează personalitatea celui care-l foloseşte. A intervenit neprevăzutul, absurdul, şi gata. Poate că aşa este şi atunci cînd o renunţare devine o strategie necesară cîştigării de forţe noi. Dar dacă...

S. A. — 29 de ani — este posesorul Diplomei de stat 18 36 22 care-i conferă titlul de profesor de limbă şi literatură română. El este acum — la doi ani după absolvirea facultăţii — vînzător într-un magazin. Aţi citit bine — vînzător ! Cum a ajuns în spatele tejghelei vînzînd siguranţe şi lămpi de radio ? „Mi-au dat repartiţie la Suceava şi nu puteam să mă duc tocmai acolo. Am renunţat". Undeva, în nordul ţării, ochii mari şi încrezători de copil l-au aşteptat. La început nimeni n-a ştiut de ce întîrzie „profesorul cel nou" şi întrebarea era, încă, ce fel de om va fi. L-au aşteptat cu nerăbdarea firească copilărie şi gravitatea pe care vîrsta o pune în fiecare pas spre nou, spre lume. Spre care lume !? Sigur, o autoritate locală o fi luat poate vreo măsură dar de unde poţi să aduci un cadru de cea mai calitativă competenţă cînd S. A. în gestul lui nu este singur ?! (Anul trecut în regiunea Bucureşti — de pildă — la început de an şcolar nu s-au prezentat la posturile lor circa 600 de profesori).

Explicînd gestul, S. A. a invocat familia. „Am soţie, n-o pot părăsi". Sigur, nimeni nu i-a cerut asta. Dar atunci cînd şi-a ales profesia de dascăl el ştia că există posibilitatea de a fi chemat să slujească o catedră într-un sat. Pe de altă parte este limpede că nu trebuie să-şi lase soţia singură — lucrurile se puteau soluţiona în mai multe feluri.

La început tînărul profesor şi-a spus simplu : „...ei, renunţ şi eu la salariu şi titlu, am să caut altceva — n-o să mor de foame". S-a îmbătat repede cu apa stoarsă din vorbe umflate : „eu nu dispreţuiesc nici o muncă". Spunea asta uitînd să adauge că face o singură excepţie : atunci cînd este vorba de profesia pentru care s-a pregătit.

În viaţa lui S. A. a apărut însă şi regretul. „În toamnă — spune el acum — am să merg în învăţămînt. Găsesc eu un post". Să fie vorba de prezenţa unui act de conştiinţă sau de cîteva firave nelinişti intelectuale ? Oricum, rămîne condamnabil gestul iniţial. Departe de a fi vorba de o renunţare pe plan individual ea aduce prejudicii celor din jur, societăţii. Chiar şi atunci cînd e vorba de realizare pe plan strict individual, renunţarea are un aspect antisocial fiindcă prezenţa ta pe o treaptă sau alta nu-i este indiferentă societăţii. Şi cu atît mai mult cînd ai o datorie, un contract. Se cheamă atunci că ceea ce se vrea a fi numit simplu re-

V. CONSTANTINESCU

(Continuare în pag. a III-a)

CITIŢI ÎN PAG. 3

MICROANTENE

dăruire

de Lascăr Sebastian

Mai întîi și-ntîi, vreau să vă pun o întrebare: Cum ați privi pe un tînăr care s-ar izbi în mijlocul străzii și, bătîndu-se cu pumnii în piept, ar striga în gura mare: „Eu îmi iubesc patria!"; sau pe altul care ar elimna: „Eu sînt foarte conștincios în muncă!", sau pe un al treilea: „Eu sînt cinstit!"? Fără îndoială ca cel puțin ați zîmbi, dacă nu cumva veți rîde copios. Căci a fi patriot, a munci cu bună conștiincioșitate, a nu fura — sînt, desigur, calități pozitive, dar atît de firești, atît de normale, de la sine înțelese, încît aici nu începe nici o laudă.

Cineva ar putea să-mi răspundă: „Bisul nu este stimit de faptul că, în presupunerea dumitale, tinerii se laudă singuri. Și laudă de sine, chiar dacă pornește de la acte pozitive reale, e totdeauna ridicolă".

Nu. Fot întocmai presupunerea. Să avem ce altceva, nu tu însuți, un om dezinteresat care te cunoaște bine, te-ar lăuda pe la toate ușile: „Popescu își iubește țara!" Rîdicolul ar fi același. Fiindcă oricine te-ar răspunde: „Ei și? Ce merit e ăsta? Cine nu și-o iubește? E ca și cînd mi l-ai lăuda că are doi ochi, sau că dă bună ziua".

Și totuși...

Că există o nobilă curiozitate de a afla și urmări cum înțelege să-și îndeplinească îndatoririle față de societatea socialistă omul simplu, omul anonim, cum se zice cu un termen consacrat omului din masă: că există nevoia ca anonimului să i se rostească tare, *coram populo*, numele — avem dovada în nenumăratele scrisori sosite la redacție.

Corespondenți și corespondente de toate vîrstele și de cele mai felurite profesiuni se grăbesc să releve, în sensul lor inflorat de entuziasm, nu acțiuni extraordinare, nu figuri excepționale, ci fie o evoluție favorabilă, foarte firească în condițiile noastre noi, dar cu atît mai semnificativă, fie cîte o faptă de preț, aparent mărunță și ajunsă obișnuită, dar care, prin acumulare, constituie de fapt noul specific al societății noastre. Aceste scrisori nenumărate schițează fiecare cîte un portret al omului din mulțime, și dacă, după cercetarea lor atentă, ai voi să stabilești ceea ce au comun între ele și ai ține să exprimi cu un singur cuvînt ceea ce ele vor să scoată în evidență, cuvîntul nu poate fi altul decît: DĂRUIRE. Este aici o întrecere efervescentă în a releva chipul insului care a învățat și știe să se dăruiască țelurilor noastre sociale, acolo unde se află, în locul modest al fiecăruia.

Firește, mai nu e scrisoare care să nu merite cîte o oprire pe îndelete. Și asemenea cercare cu sărt o voi face într-un articol viitor, într-atît conținutul scrisorilor și oamenii de care merge vorba întrinsele te ispitesc la o sumă de reflecții interesante. S-ar putea spune că ard de nerăbdare să transmit mai departe tinărului cititor, toate acele chipuri admirabile zugrăvite de corespondenții noștri, și să fac cunoscute numele acestor „contemporani cu cincinalul". Dar pînă la a întreprinde investigația cu de-amănuntul, înainte de a comunica fiecare portret, mi se pare și util și necesar să subliniez altceva. Un „altceva" care-i înrudit de aproape cu portretele înseși. Un fenomen care lesne poate trece neobservat, dar care, la cea mai ușoară luare aminte, devine izbitor.

Iată, una din scrisorile primite ne vorbește despre un utecist, fost director de școală generală, care acum — pentru creștere și specializare — este student la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj. Se numește **Ioan Sima**. Și istoria admirabilei lui dezvoltări, a deplinei lui dăruiri ne fură toată atenția. Îi urmărim portretizarea cu interes crescînd și ajungem la încheierea că Ioan Sima e un chip interesant, un element de valoare. Și deodată, la sfîrșit, dăm de semnătura corespondentului. Semnatarul se numește **Alexandru Vereș** și e lector universitar la Universitatea unde student e „eroul" nostru. Atunci, e cu neputință să nu te oprească în loc o bruscă reflecție, și anume: cel portretizat este de bună seamă, așa cum am putut conchide, un tînăr valoros și merită portretul. Dar portretistul? Un om cu desăvîrșire dezinteresat cheltuește timp și energie ca să ne facă nouă cunoscută povestea — grea de tîlcuri, firește — a unui element prețios, a creșterii lui sănătoase, a dăruirilor lui. Foarte bine. Dar printr-asta, fără să sufle o iotă despre sine, ci numai semnînd o scrisoare de acest fel, oare nu se relevă el însuși ca unul din cei nenumărați, care sînt demni de-a li se face portretul?

Alt corespondent, **Miron Țic** e funcționar în Ilia, regiunea Hunedoara. Și funcționarul ne vorbește de un om pe care-l cunoaște: un brigadier zootehnic de la cooperativa agricolă de producție din satul Boz, raionul Ilia. **Angela Butnaru** — și ea funcționară, la Roman — proslăvește rivna neobosită a unei directoare de școală. La Tîrgoviște, în secția turnătorie a uzinei de utilaj petrolifer, e un tînăr muncitor al cărui chip nu mai părăsește panoul de onoare. Despre el, se grăbește să ne scrie tehniciana **Mișu Avanu** (care, deci, nu e chiar atît de avan pe cît îl arată numele). **Zina Petrescu** din Pitești e încîntată, și încîntarea ei ne-o comunică și nouă, de realizările în domeniul ceramicei ale uneia din moștenitoarele vestitului ceramist Ogrezeanu. Barem **Ion V. Marin**, tehnician I la C.I.L. Brăila, nu se mulțumește să ne prezinte o tînără muncitoare de ispravă de la locul său de muncă; el ne mai arată, într-o a doua corespondență, cum un colectiv întreg, cel de la laboratorul de carmangerie de pe lîngă T.A.P.L.-Galați, a luat sub ocrotirea sa părintească pe un tînăr rămas orfan de timpuriu.

Ia seama, tinere cititor, cîtă lume e aici și cît de feluriță. Feluriță prin vîrste, prin profesiuni, prin preocupări, desigur prin temperamente. Și totuși, ia seama cît de una și aceeași este această lume vastă. Prin căldura cu care își aplaudă fiecare semenul ce se face vrednic de aplauze. N-am avut dreptate? Pînă să vorbim mai pe îndelete, despre pomenita „dăruire" a „eroilor" corespondenților noștri, nu se cuvenea oare să subliniem dezinteresarea acestora din urmă? Căci și aici strălucește cîte o dăruire. Dar mai ales, este aici un semn luminos al vremii noastre noi, o trăsătură caracteristică a colectivității socialiste.

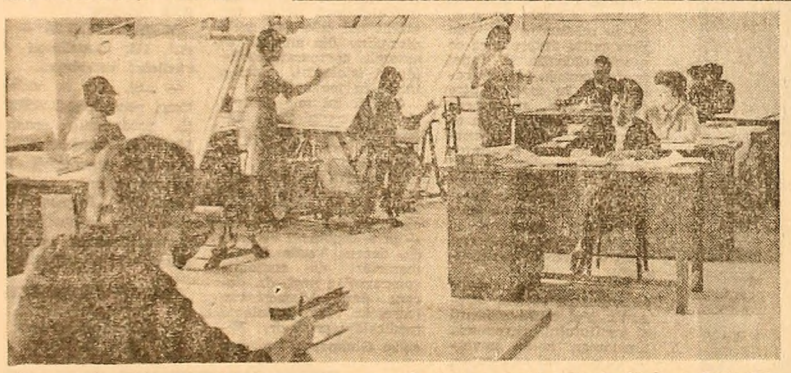

Într-una din sălile atelierului de mecanizare și tehnologie a Institutului de Studii și Proiectari Agricole din Capitală.

ZIUA-MUNCĂ

(Urmare din pag. I)

demonstrat cu creionul pe hîrtie că, prin felul în care procedează fură, de fapt, din munca întregii comune unită în cooperativa agricolă; că se așează de-a curmezișul mersului nostru înainte, întîrziindu-ne; că prin felul în care lucrează uneori contribuie la vătămarea efortului comun cheltuit pentru ca ei să aibă, la un moment dat, o viață cu ceva mai îndestulată. Cooperativa agricolă, fiecare membru al ei, nu au decît de cîștigat dacă o lucrare se efectuează bine în zece zile, de pildă, și nu în cincisprezece.

Munca în cooperativa agricolă a dat satului o forță și un dinamism nemaiîntîlnit. De acest lucru s-au convins, pînă la unul și membrii cooperativei agricole din Negrești. În anii de cînd și-au unit brațele și mijloacele de producție au obținut multe rezultate deosebit de bune. Cea mai mare parte a terenurilor în pantă sînt acum superior valorificate, prin plantarea lor cu vie și pomi în terase. Prin alte măsuri ameliorative aplicate, producțiile de grîu și porumb aproape s-au triplat față de 1950. A crescut puterea economică a fiecărei familii, lucru dovedit de cele o mie și ceva de case nou construite, de electrificarea comunei, de faptul că aproape în fiecare casă există un aparat de radio sau un televizor. Oamenii privesc însă mai departe — și e firesc. Și ei știu că tot ceea ce au realizat și vor să înfăptuiască, neapărat le-a trecut sau va trebui să le treacă prin mînă. Așa că, succesul depinde în proporție mie la sută de munca fiecăruia și a tuturor, de seriozitatea și răspunderea acordate lucrului realizat. Totul se cere făcut cu sentimentul „azi mai bine decît ieri", al ambiției că unde muncește să rămînă urme cît mai adînci, succesele să fie grăitoare. La Negrești, pilde sînt destule. Tînărul **MIHAI CÎMPEANU**, spre exemplu, are o satisfacție deosebită. La ora actuală, 62 de vaci din turma de bază sînt și produsul muncii lui — de șase ani fiind îngrijitor de viței. „Deși n-are decît aproape douăzeci de ani, este un băiat pe care te bizui, serios, harnic, cinstit".

Vorbele tovarășului Vasile Condurache, președintele cooperativei, reliefează o trăsătură de caracter definitorie pentru omul nou al satului: răspunderea a ceea ce face, asociată cu pasiunea afirmării lui odată cu a colectivului în care lucrează, cu a cooperativei agricole. Pentru Mihai Cîmpeanu — ca și pentru alții („alții" însemnînd îngrijitorul mulgător Vasile Ivanciu, grădinarul Doina Vasiliu, stuparul Vasile Crăciunescu, cooperatorii din brigăzile de cîmp, Constantin Timofte, Rozica Unguru, Angela Ciocan, Rodica Ibănescu, Dumitru Munteanu) munca este privită ca fiind datoria de prim ordin a fiecăruia dintre ei. Reproducem spusele lui Vasile Ivanciu: „satisfacția maximă o dă numai munca despre care toți să spună ireproșabilă".

Astfel de oameni sînt prețuiți la Negrești — ca de altfel peste tot în țară.

Convețuiesc însă, cu aceștia și dintre aceia care, după cum spun ei, „țin la preț, nu se lasă duși de nas". În primăvara trecută, de pildă, după o ploaie, apele Bîrladului s-au umflat, amenințînd cu inundarea cîteva sute de hectare. Trebuia intervenit repede prin construirea unui dig. Foarte mulți săteni au pornit într-acolo. Prezenți erau și vreo două sute de tineri — cu secretara comitetului U.T.C., **MARIA MOCANU**, în frunte. Într-o astfel de „cumpănă", cînd totul depindea de o oră, de minute au fost și dintre aceia care la apelul consiliului de conducere, au răspuns printr-o întrebare: „cîte zile muncă-mi pontezi?" Nu-l interesa pe Vasile Ispir, Petre Hînceanu, sau Petre Cioată, că o părticică din averea obștească era distrusă. Ei n-au participat la acea acțiune pentru că nu i-a satisfăcut numărul zilelor-muncă ce li s-ar fi putut ponta, dar furia apelor a fost învinsă de ceilalți, de cei mai tari de altfel, de cei cu conștiința cea mai sănătoasă. Dar ne întrebăm acum, cum se pot ei uita în ochii vecinilor lor, ai sătenilor cu care se întîlnesc — dacă nu la muncă, în cîmp, cel puțin pe ulițe — știind că aceștia au aflat motivul pentru care s-au păstrat de o parte atunci cînd era mare nevoie și de aportul lor?

Întreaga organizație U.T.C. de la cooperativa agricolă din Negrești a obținut multe succese în activitatea sa. Direct sau indirect, prin toate acțiunile inițiate a urmărit — și în general, a reușit — să modeleze conștiința tinerilor, să-i determine să gîndească și să acționeze prin prisma intereselor colective. Această acțiune nu trebuie însă niciodată considerată încheiată.

Fîșia de asfalt a șoselei, aleargă să întrecă parcă Oltul, prin defileu, de-a lungul unor bune zeci de kilometri pînă spre Rîmnicu Vîlcea. După un cot, cînd pînă la Căciulata poți ajunge și pe jos, întîlnești această așezare pe care 9 oameni din 10 o iau drept stupină: camping Cozia.

Căsuțele, primitoare, deocamdată de 54 de locuri (peste puține zile vor fi aci un număr dublu de locuri) oferă un confort deosebit: lumină electrică, apă curentă, iar la grupul social — aflat tot în incintă — dușuri și o spălătorie.

Iosif König, mînă de gospodar, dă zor cu aprovizionarea bufetului și fixarea unor umbrare. Mai trebuie amenajată și o vatră românească cu grătar...

...Vor fi oaspeți mulți în vara asta!...

Foto text: VIOREL RABA

Roman foileton de HARALAMB ZINCĂ

— Desigur, se învoi arestatul și-și dresе glasul, ducînd pumnul la gură, ca un ins bine crescut. Aveam nevoie de Nicula Florea, de informațiile sale, de uniforma sa... Știam că pleacă în permisie pentru o săptămînă. Am considerat, deci, că seivise momentul să pun mîna pe dînsul. Știam că e din Galați, că a lucrat și va lucra la Combinatul siderurgic, ca termotehnician. Intenționam să-l recrutez, să-l fac omul meu. Ne-am dus la gară... Se înserase... Trandafir a coborît să-l caute. L-a găsit. Pînă la plecarea trenului mai avea aproape un ceas. Trandafir l-a atras în mașină, momindu-l că vrea să-i vorbească, înainte de plecare, de căsătoria lui cu Cornelia. Ne-am plimbat prin Constanța... Am încercat să șantajăm, i-am arătat fotografiile... i-am pus benzile de magnetofon...

— Toate astea în mașină? se interesă Lucian.

Toma Busuioceanu, alias Fabricius, se umflă mîndru ca un curcan:

— V-ați convins... E un Opel tip James Bond... Îi propuneam lui Floruț, contra tăcerii noastre, să plece civil acasă sau în altă parte... cu banii noștri, cu hainele ce i le puteam procura, dar a refuzat cu încăpățînare... O ținea într-una că nu-și trădează țara... jurămîntul... A amenințat că sare din mașină — n-avea cum — și ne va da pe mîna securității. I-am închis gura cu un tampon de cloroform, căci eram pregătiți și pentru această eventualitate... Am ieșit din Constanța. Mult în afara orașului, l-am scos din mașină. Era buimac, dar se putea ține pe picioare. L-am tîrît în lanul de porumb și i-am aplicat lovitura de bumerang...

N-am mai putut îndura cinismul individului din fața mea. Mi-am amintit de cuvintele pline de repulsie ale lui Lucian: „O afacere tare murdară". Am simțit că mă cuprinde greața. I-am făcut semn lui Frunză: mi-a văzut paloarea feței. A priceput imediat și m-a condus în grădina instituției. M-a lăsat acolo.

XIV

Noaptea, pe malul mării

Stăteam toți trei pe digul de lîngă port. Trecuse de miezul nopții. În depărtare, în dreapta noastră, scînteiau fără contenire, într-o veșnică întrecere cu stelele cerului, luminile de la Eforie Nord și Sud. Un far se străduia să taie felii din bezna nopții, dar fără succes. Valurile negre, ca niște brazde mișcătoare, se loveau resemnate de pietrele digului, mugind amenințător. Simțeam sarea plutind într-o pulbere fină, răspîndită de respirația nemuritoare a mării, așternîndu-se pe fețele noastre. Dinspre „Cazino", unde cinaseră împărătește, se auzeau acordurile lente ale orchestrei.

Ședeam pe dig ca trei pescari fără undiță, în tăcere. Știam că în zori vom porni spre București. Lucian și Frunză către viitoarele lor misiuni, eu la masa mea de lucru. Îmi lipsea însă actul final al afacerii „Busuioceanu".

— N-am mai putut să rezist, spusei cu într-o doară.

— Te înțeleg, mă aprobă Lucian. Nici mie nu prea îmi fac plăcere indivizii cu care am de-a face, situațiile de care mă lovesc.

— Îmi ești dator cu cîteva explicații, întrai cu în fondul problemei... Mai întîi, pentru ca documentarea mea să fie completă sau aproape completă, te rog să mă lămurești cum ați ajuns să-l depistați pe Toma Busuioceanu-Fabricius...

— Îți aduci aminte în ce împrejurări și la ce oră ne-am despărțit?... După ce te-ai retras în camera ta, munca noastră abia a început... S-a acționat decret, cu atenție, ca și cînd în hotel nu s-ar fi întîmplat nimic... Cercetările n-au făcut decît să confirme că Trandafir Busuioceanu se împușcase. Expertiza grafică a scrisorii a stabilit că scrisul aparținea sinucigașului. Iucolo, nici o urmă, în afara celor aparținînd lui Trandafir Busuioceanu... Scrisoarea ne dăduse posibilitatea să înțelegem de unde își procurase sinucigașul o armă cu amortizor de sunet. De la acel Georges Durand, adică, am conchis noi, de la un străin cu care Trandafir fusese în legături... Îți mai amintești că pe Frunză l-am trimis să afle, mort-copt — dacă O.N.T.-ul a înregistrat vreun Opel cu numerele scoase din registrul punctului de control?

— Da, îmi amintesc, s-a ridicat să plece în clipa cînd senorita Bruderman fusese invitată la dans...

— Chiar el ne-a atras atenția, dacă nu mă înșel, continuă Lucian.

— Nu te înșeli... nu te înșeli, interveni Frunză pe un ton glumeț.

— Ei bine, s-a întors la hotel exact cînd în camera mea cercetările erau în toi... El a constatat... Dar mai bine povestește tu, îi propuse Lucian lui Frunză.

— La punctul de control, începu Frunză cu însuflețire, noi am descoperit un lucru — aș spune, hotărîtor: greșeala săvîrșită de Busuioceanu, alias Fabricius... Dacă stăm și analizăm bine cazul, vedem că aici infractorul a săvîrșit o greșeală capitală...

— Ai dreptate, Frunză, aprecie căpitanul. Observ cum crești... de la un caz la altul, tot crești...

— Cu un asemenea maestru ca tine, ripostă Frunză.

— Unde e greșeala? Hai, vă rog, nu mă mai perpeliți atîta! Fără întreruperi... curiozitatea mea a atins apogeul...

— Dinspre Constanța, Opel-ul bej, proprietatea onorabilului spion Busuioceanu-Fabricius, a trecut pe la punctul de control cu numărul B.M. 63—845. La mijlocul drumului, au oprit mașina, l-au ucis pe Floruț, l-au dezbrăcat, i-au pus haine străine și l-au abandonat în lanul acela de porumb. Cînd au terminat, au întors mașina și au pornit spre Constanța cu un alt număr — H.B. — 48—5—36. Aici au săvîrșit greșeala.

— De ce?

Îmi pare că cineva a spus „fără întreruperi?" mă apostrofă povestitorul.

— Are circumstanțe atenuante, mă ironiză Lucian, l-a ajuns curiozitatea la... apogeu.

(Urmare în numărul viitor)

CRONICA *Literară*

a debuta=a încerca?

Greu de închipuit că recolta de versuri actuală a putut fi vreodată atinsă. Sentința bardului de la Mircești a fost atît de bine înțeleasă încît debuturile sînt, în sfîrșit, cel mai lesnicios mod de a te face cunoscut. Mă întreb dacă editurile noastre n-au cumva un exagerat sistem premial pentru funcționarii lor care vădesc o suspectă predilecție (lirică?) față de autorii de versuri debutanți. Poezia (după încredințarea tiparului, a impresionantului tipar) curge în valuri de pe ușile editurilor. Dar valurile poeziei editoriale fi încacă în cele din urmă pe autori. Aceștia, antrenați în prealabil de reviste, rezistă cîteva zile înotînd pe coperțile volumelor pentru ca să moară curînd așteptînd un alt moment de flux editorial. Și așa, pînă cînd?

Nu e nimic paradoxal: de atîta poezie nu se mai văd poeții. Obsesia comună e, într-un limbaj nu tocmai convenabil dar exact, *arătarea cu degetul*. Poezia e un mod de a strîga cu toate băierile dezlegate, iar acest strigăt — în care *„eu"* n-are decît aspectul formal al celor două vocale — nu se lovește de nimic, plutește pînă la stingere într-un bărăgan de aer gol. În asemenea condiții, cînd lipsa de personalitate se acoperă cu o mantie sonoră repede zdrențuită, cînd valoarea viziunii nu e în profunzimea ei ci în amplitudine pulmonară, cînd originalitatea rîvnită sucombează la prima literă a alfabetului, în asemenea condiții debutul este un act gratuit produs ori de grava confuzie a autorului care „încearcă" cu o intolerabilă inconștiență ori de zîmbetul sterp al lipsei de criterii de care pare a fi bolnav spiritul critic al editurilor și revistelor. Tratamentul tolerabil se acordă, în domeniul acesta, celor sănătoși iar nu bolnavilor, cum firește, nu „se întîmplă în viață".

Există, la noi, în momentul actual, o teribilă disproporție valorică între debutant și poet, între autor și scriitor. E un joc măcar riscant între acapararea frauduloasă de „teren" artistic și puterea de rezistență a proprietarilor autentici, artiști — tineri cei mai mulți — care, deșelenesc pămînturi părăginite de debutanți sterili care ard substanța proteică a creației în eprubete firave. Teroarea exercitată de debutant nu e probabil, resimțită ca atare dar efectele ei sînt peste tot. Ceea ce e mai grav e aceea că puterea de receptare a unor poeți autentici care au nevoie de publicul lor scade, falsele debuturi acționează ca frîne ale gustului public care nu mai e dispus să repete acțiunea de apropiere onestă de poezia autentică. De altfel de „filtre" are nevoie gustul public pentru a-și asimila — ce e de asimilat! — poezia poeților.

Un ton comun, cu diferențe de abilitate profesională: Rodica Iulian *(Intersecții)*, Ioana Diaconescu *(Furăm trandafiri)* și Marta Bărbulescu *(Jocul anilor)*. Poetele nu izbutesc de fel să comunice *aceea ce sînt* ci își aruncă înainte ipostaze după care aleargă strigînd: „Ai fi vrut să mă-nșeli, / să-mi picuri — simetric — pe tîmple, arginturi de brume / ori poate și-n suflet? /. Dar eu nu voi lua de la tine / decît gestul amplu al vîntului / pentr-un debut de cantată..." (Rodica Iulian: „Scurtă convorbire cu toamna"); „Am în mine atîtea plecări neștiute, / Și-acolo, pe scena lumii să urc / Și ca o *toreadoare* să strig: „Nu vreau, nu pot să mor așa, păduri! / Vedeți-mă și cugetați, / Îmbrățișați-mă, păduri! / Nu, n-am să mor, așa, păduri! (Ioana Diaconescu: „Îmbrățișați-mă, păduri..."); „Viscolesc cu zăpadă roșie! / Mi-am răsturnat în trup / cerul, pămîntul și miezul zilelor / cu ochii flămînzi de lup! / Clipele sînt străvezii — pe urma păsărilor plecate / spre miază-zi /. Peste tristețile mele / viscolesc cu zăpadă roșie..." (Marta Bărbulescu: „Spleen")

O caligrafiere vetustă a senzațiilor, a dispozițiilor delirante dar în care chiotul sentimental (chiar de remarcăm aparența de profunditate din unele versuri ale Rodicăi Iulian!) rămîne singurul mod al lirismului. În plus, un dezagreabil gust pentru autobiografiere facilă și uneori vulgară precum dezbrăcarea în piața publică.

O sugestie: autorii de articole teoretice cu curajul răspunderii pot găsi în aceste volume exemple din belșug pentru a incrimina, cum se face, fenomenele neliniștitoare din poezia tinerilor, care tineri... Nu o dată articole ce se vor serioase semnalează erori, maniere mimetice, falsă problematizare în poezia tinerilor citînd însă, vai, cîțiva obscuri autori apăruți din cine știe ce întîmplare în vreo revistă aflată în criză de versuri stranii...

În dorința unor autori de a se răspîndi în lucruri, în copaci, în frunze, în minerale etc., observ o manevră inabilă de îndepărtare de la obligația, nu exterioară ci lăuntrică, a comunicării unei structuri sau măcar a tensiunii aceleia presimțite, posibile. Dar cînd totul se reduce la declarații de dragoste naturii — înțeleg lumii — cînd expansiunea începe de la sol și nu dintr-un adînc real, autorul face evident sforțări ca să nu se trădeze. Ceea ce pare concentrare e în acest caz de fapt puținătatea mesajului. Iată o „Autobiografie" ilustrativă: „Viața e în mine / și se dăruie în afară, / Fecioară pe care o prostituează / Primul venit — vîntul, / Primul venit — ceața, / Primul venit — dimineața ori prînzul / Ori după-amiaza, primul venit. / Primul venit, primul venit. / Și numai somnul o mai lasă în pace, / Numai noaptea mai trăiește pentru mine". (Damian Necula, vol. „Bărbații acestui pămînt"). În plus, mimetismul de duzină: „Mă dor în noaptea asta niște sălcii, / Înfipte în pămîntul înghețat... Mă mai dor niște salcîmi și niște plopi. / Pe o margine de loc cu umbră vară" (același, poezia „Nevralgie"). Lirismul trebuie că se află undeva *între* ipostazele afișate de autor acolo unde valoarea simbolică a relației om / natură depășește simplul împrumut mecanic. Altădată poetul „trece" în lumea din păduri, asta vrînd să însemne mistuitoare dorință de risipire. Dar o structură care mai întîi nu se poate comunica, ale cărei simboluri adînci nu o pot trăda n-are, evident, cum se risipi. Risipa e de versuri corect încheiate, dar ce sens au versurile, în absența adevăratei poezii? („Orb / am intrat în viață / și mă izbeam de lucruri / La fiecare pas. / Mi-am părăsit pe ele / Diferitele părți ale trupului...") În ordinea versificării unor gîndiri comune, volumul semnat de Damian Necula este onest însă fără umbră de personalitate. Iată o fantezie agreabilă cu aer de ghicitoare: „Aceștia sînt niște / Semnale de alarmă, / Pe bordul unei corăbii / Pe care nu se mai știe / Ce se întîmplă / De cînd rătăcește pe ape, / Care ne-anunță / Că în fața ei / Se zărește în fine pămîntul" *(Cocoșii)*. De aceeași factură minoră, nu însă de repudiat, *Săptămîna brînzii, Ceapa, Descintec*.

Într-un volum intitulat „Pentru a iubi" (George Suru) dorita infuzie de realitate, de viață, în fine, capătă un aspect amuzant. Poetul își apropiază lumea (pătrunzîndu-se de esențele ei!) printr-un tatuaj tribal (invenția e, desigur, măcar suportabilă la lectură, fapt pentru care întreaga alcătuire merită a fi citată): „Citeodată, cînd liniștea se mărește pînă / La singurătate, și cînd mi se pare / Că voi începe să mă înalț de-atîta / Gol rotit în inimă și-n trup, / Adun lîngă mine, cu nervozitatea / Pescuitorului de perle în primejdie, / Pietre albe, roșii și albastre, / Ramuri de tei, de nuc sau de liliac, / Coji de mesteacăn, de brad sau de stejar... / Și-mi apropii, pe rînd, pietrele, / Le lipesc pe față pînă cînd / Urme-mi rămîn în formă de aripă, / Sau de fîntînă, sau de trup de fată / Ușor vibrat în riuri prea limpezi; / Și-mi inconjur brațele și pieptul / Cu ramuri de tei, de nuc sau de liliac / În inele și în verigi, / Pînă ce se sapă în trupu-mi / În șanțuri sîngerînde ce amintesc / De bătăile cu vergi, de bătăile cu cnutul... / După aceea îmi apropii cojile / De mesteacăn, de brad sau de stejar, / Și le țin apăsate pe trupul sîngerînd / Pînă ce ajung a fi carne / Din carnea trupului meu... / Fiindcă pietrele / Și ramurile și cojile de arbori / Sînt rupte din trupul și sîngele pămîntului / Pe care ne căutăm..." *(Cînd liniștea)*.

E de înțeles că oricare autor are o suferință secretă de identitate, tonul poeziei poate exprima tocmai această nostalgie a întrupării șovăitoare. Poezia premerge identitatea, ea poate fi chiar existența obscură a acesteia și sfîrșește prin a o divulga. Întîlnesc la toți autorii de pînă acum o dorință, exprimată declarativ de *a fi*, ei zboară prin lucruri sau se ascund convențional în ele pentru a face evident faptul existenței lor. Niciodată însă poezia nu poate fi arătată cu degetul, reclamată în ipostaze, compuse uneori ingenios, dar simple ipostaze. E suspectă și vulgară această ambiție vană de a-ți răstigni trupul ca un arcuș de gumă pe forme vegetale ori minerale din a căror atingere nu iese însă nici un sunet.. Poezia e mută cînd nici o idee adevărată (nouă) n-o ademenește. Ea rămîne în adîncul lucrurilor cînd este așteptată (sau implorată) ca o frîvolă clipă frumoasă: „Pe micul drum pe care va trece, / Desprinsă de mine, cea mai frumoasă clipă, / veghez ascuns după ramuri de teamă, / După rădăcini și trunchiuri de spaimă, / Împletindu-mi cele șapte funii prea trainice, / Fir cu fir furate din trupu-mi / Cu răbdarea viermilor pe frunzele de dud". Din gestul ascetului în pustiu care-și smulge părul și-și sfîșie bucăți de piele de pe trup poezia a fugit de mult. Iluzia franciscanului ca supunîndu-se supliciilor va pogorî la el duhul sfînt n-are în ea nimic poetic ci doar dogmatic. Dorința, firească, dealtminteri, de personalitate e îngust și, uneori, ridicol înțeleasă. Iată, de data aceasta, o poezie (!) care actualizează diformitatea unui mit, situație semnificativă pentru ceea ce am numit deja obsesia identității debutantului: „Era ca Vîntul de Sud, / Cu pas roditor, cu trup înflorit, / Cu brațele grele de atîta frumusețe, / Și voia cu fiecare clipă ce trece / Să se lumineze tot mai mult și mai mult!... / Cu pleoapele de aur, cu auzul ceruit, / Se rotunjea ciudata sa împlinire; / Ziua se boltea, uluită, după curba pletelor sale, / Noaptea-și mișca stelele după ritmarea pieptului său / Și piatra ascunzătorii sale îl închidea, fericit!" *(Narcis)*. Un fenomen asemănător se petrece în versurile celor mai mulți debutanți a căror neștiută identitate piere în propriile sforțări din care nu ies decît strigăte fără ecou. În ce-l privește pe George Suru, cîteva excepții (alături de cea semnalată) pot da oarecare încredere. În cîteva din poeziile lui sugestia trecerii prin vîrstă o notabilă, poetul „se aude" într-o anume gravitate a destinului fulgerat de interbări fundamentale *(Narcis, Sau poate săgeata, Șerpii*, în deosebi *Bolnacii)*.

O detașare notabilă, un calm minor ca un abur cald ce învăluie în crepuscul conturul lucrurilor sînt de reținut la Emil Bunea *(Din versurile unui medic de țară)*. Multe versuri plate sau chinuite ca într-o compoziție școlară („Vom sufla dintr-o dată în *lampa amintirilor* / La care ne citim *cartea vieții*"), se vede totuși că autorul nu e destul de rezistent la idei de împrumut de vreme ce multe bucăți nu sînt altceva decît notații fără pretenția de a fi poezie. E drept că circulă — un snobism vechi — oroarea de poezie, de literatură în genere. Dar aceasta e de acceptat numai cît se opune într-adevăr calofiliei vetuste, altminteri nu ne interesează întrucît poezia, înstrăinată de spiritul ei, îmbracă alte haine care o fac de nerecunoscut. Două sînt aceste trădări: poezia transformată în tratat de morală (cei vechi versificau tratatele!) ori în anecdotă mascată de imagini silite. Platitudinea dizolvă poezia în ambele cazuri. Cu toate acestea, într-un scenariu liric cum este „Am văzut" se întîlnesc multe versuri frumoase, intuiții surprinzătoare prin noutatea lor. Autorul vorbește înfiorat despre tot ce-l înconjoară (Cap. *Din versurile unui medic de țară*) și, de nu e poezie tot ce spune cu delicateț familiaritate, modul de a cînta un univers cunoscut este desigur poetic. Vibrația se produce chiar cînd poezia se refuză. Dar iată un admirabil *Moment din vară*: „Mijlocul zilei. De arșiță / Miriștea fumegîndă, / Iar murele pe rugi ca și tăciunii / Plesnesc cu zgomot / Risipind scîntei. / Deodată, foșnind cu toate paiele / Miriștea a pornit spre bălți / Îngrămădindu-se sub umbra toată țăndări / A unui stol de porumbei".

Cînd spuneam că este foarte riscant, acum, să-l confunzi pe debutant cu scriitorul însuși nu înțelegeam prin asta numai nivelul unor volume recente care arată și lipsa unui elementar spirit critic. Este vorba — faptul îmi pare grav — de o slabă capacitate de a recepta *tăria* substanței vieții contemporane. Din ce altă cauză ar veni moliciunea unei „poezii" care curge ca ploaia la streașina caselor? Autorii vin cu un paradoxal gust al exuberanței gratuite și fade, ei își închipuie că descoperă poezia făcînd niște gesturi și scoțînd niște strigăte. Poezia însă se sperie iar prospețimea și pofta de viață în numele cărora trupul poetului e pus să se răstignească vulgar în văzul lumii sînt simple etichete și nu dispoziții capabile în chip real să structureze universuri distincte. În plus, se pare că editurilor le lipsește curajul (implicit admiterea riscului) de a respinge manuscrise în care talentul e absent.

C. STĂNESCU

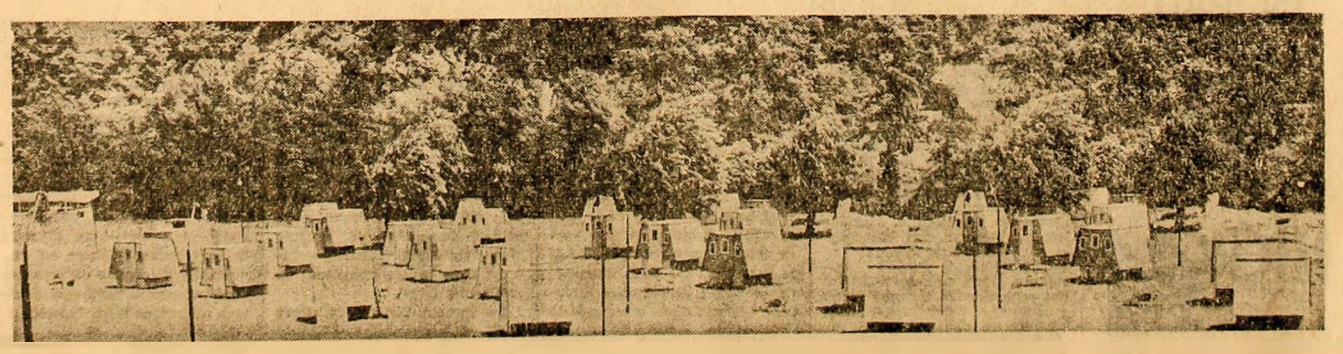

MICROMENTE

S-au împlinit 137 de ani de cînd doi cercetători francezi, Pelletier și Caventon, au descoperit clorofila. De atunci, noțiunea de clorofilă și cea de asimilație clorofiliană au intrat în manualele de științele naturii pentru clasele elementare.

Pentru toată lumea chestiunea este simplu și, eventual definitiv închisă. Pentru toată lumea... cu excepția cercetătorilor, care nu au reușit să descifreze încă labirintul biochimic prin care plantele, cu ajutorul clorofilei, și al razelor solare, realizează o sinteză pe care nimeni nu o poate imita.

În ultima vreme două prestigioase reviste științifice — „Science progres, la nature" și „Science et Vie" subliniază faptul că, umărul cercetărilor fotosintezei au reușit și ei la ajutorul izotopilor radioactivi. Experiențele au folosit bioxid de carbon în care carbonul era marcat (celebrul C 14). Rezultatele au fost surprinzătoare și au adus atîtea elemente noi încît autorul unuia din aceste experiențe Melvin Calvin a fost distins cu Premiul Nobel.

Omul de știință a descris „ciclul Calvin" care indică drumul pe care îl parcurge carbonul — un drum sinuos, complicat — pînă intră în componența materiei vii. Dar importanța acestei realizări nu a fost cunoscută de nimeni (ba dimpotrivă) că nu explică rolul clorofilei!

Totuși, clorofila este indispensabilă... sintezei clorofiliene. După cît se pare, „ciclul Calvin" este valabil pentru una din cele două faze în care se desfășoară sinteza clorofiliană — faza întunecoasă — care începe în momentul cînd clorofila și-a încheiat „misiunea". În prima fază a fotosintezei, energia solară este captată, iar în cea de a doua — utilizată pentru sintezele chimice.

Marea întrebare care se pune acum este formulată astfel: care este, exact, „misiunea" clorofilei și cum și-o îndeplinește ea? Firește, e vorba despre detaliile mecanismului intim al unui fenomen cunoscut numai în liniile lui cele mai generale.

Folosind metoda atît de fertilă a izotopilor radioactivi, alți doi cercetători — Basham și Jensen — au urmărit și ei drumul miraculos al carbonului în „bucătăria" plantei. Din nou — constatări uimitoare. Prin sinteza clorofiliană se creează substanțe organice diverse, mai simple și mai complexe. Printre acestea din urmă se află de pildă, proteina. Ea apare, în cursul reacțiilor de sinteză, cea dintîi. După ea se sintetizează amidonul. În fața acestei realități — apariția prin procese succesive a diverșilor compuși — oamenii de știință și-au pus întrebarea dacă nu s-ar putea cumva interveni în desfășurarea fotosintezei în sensul prelungirii fazei în care se formează proteine și scurtarea celelalte.

E lesne de înțeles ce importanță covîrșitoare ar avea această intervenție a omului în ceea ce se numește „comportarea fizico-chimică a plantelor". Ea ar însemna ridicarea calității plantelor printr-un conținut mai mare în proteină, substanță de care omenirea are atîta nevoie. Dar aceasta nu este decît un aspect. Rămîn altele care privesc esența fenomenului vital și a căror cunoaștere poate duce la schimbarea radicală a condițiilor de viață ale umanității. E însă nevoie ca lumea vegetală — uriașa uzină care prelucrează în fiecare an 40 de miliarde de tone de bioxid de carbon — să intre în stăpînirea deplină a omului. Cînd se va petrece aceasta? Drumul e deschis!

A. COSTEA

CEA MAI MARE UZINĂ NU ESTE ÎNCĂ ÎN MÎNA OMULUI...

Revista presei științifice

cepe în momentul cînd clorofila și-a încheiat „misiunea". În prima fază a fotosintezei, energia solară este captată, iar în cea de a doua — utilizată pentru sintezele chimice.

Marea întrebare care se pune acum este formulată astfel: care este, exact, „misiunea" clorofilei și cum și-o îndeplinește ea? Firește, e vorba despre detaliile mecanismului intim al unui fenomen cunoscut numai în liniile lui cele mai generale.

Folosind metoda atît de fertilă a izotopilor radioactivi, alți doi cercetători — Basham și Jensen — au urmărit și ei drumul miraculos al carbonului în „bucătăria" plantei. Din nou — constatări uimitoare. Prin sinteza clorofiliană se creează substanțe organice diverse, mai simple și mai complexe. Printre acestea din urmă se află de pildă, proteina. Ea apare, în cursul reacțiilor de sinteză, cea dintîi. După ea se sintetizează amidonul. În fața acestei realități — apariția prin procese succesive a diverșilor compuși — oamenii de știință și-au pus întrebarea dacă nu s-ar putea cumva interveni în desfășurarea fotosintezei în sensul prelungirii fazei în care se formează proteine și scurtarea celelalte.

E lesne de înțeles ce importanță covîrșitoare ar avea această intervenție a omului în ceea ce se numește „comportarea fizico-chimică a plantelor". Ea ar însemna ridicarea calității plantelor printr-un conținut mai mare în proteină, substanță de care omenirea are atîta nevoie. Dar aceasta nu este decît un aspect. Rămîn altele care privesc esența fenomenului vital și a căror cunoaștere poate duce la schimbarea radicală a condițiilor de viață ale umanității. E însă nevoie ca lumea vegetală — uriașa uzină care prelucrează în fiecare an 40 de miliarde de tone de bioxid de carbon — să intre în stăpînirea deplină a omului. Cînd se va petrece aceasta? Drumul e deschis!

A. COSTEA

● În această pagină ● În această pagină ● În această pagină ● În această pagină ● În această pagină ● În această pagină ● În această pagină ● În această

AZI

INFORMAȚII

Primirea de către ministrul afacerilor externe a ambasadorului Republicii Arabe Unite la București

În ziua de 12 iunie a.c., ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste România, Corneliu Mănescu, a invitat în audiență pe ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii Arabe Unite în Republica Socialistă România, M. F. Hamad, căruia i-a înfățișat poziția țării noastre cu privire la situația din Orientul Apropiat, exprimată în Declarația Comitetului Central al Partidului Comunist Român și a guvernului Republicii Socialiste România din 10 iunie 1967. Consecvent în politica sa de a milita pentru zădărnicirea uneltirilor cercurilor imperialiste, pentru respectarea dreptului fiecărui popor de a-și hotărî singur soarta, fără nici un amestec din afară, pentru promovarea păcii, guvernul român își exprimă sprijinul și simpatia pentru lupta dreaptă a popoarelor arabe împotriva imperialismului și neocolonialismului, pentru apărarea independenței și cuceririlor lor democratice și sociale, pentru realizarea aspirațiilor de unitate națională.

Ministrul de externe a informat că guvernul român se pronunță pentru retragerea cît mai grabnică a trupelor israeliene de pe teritoriile ocupate, precum și a tuturor trupelor în limitele granițelor dinainte de izbucnirea conflictului, pentru rezolvarea pe bază echitabilă a problemei refugiaților arabi din Palestina. El a arătat că după părerea guvernului român, este imperios necesar să se facă totul pentru a împiedica orice acțiuni care ar putea duce la reizbucnirea conflictului armat și ar servi astfel numai cercurilor reacționare, imperialismului internațional, în primul rînd imperialismului american.

Guvernul român consideră că problemele Orientului Apropiat pot fi rezolvate în mod trainic și viabil ne calea tratativelor între părțile în cauză, depunîndu-se eforturi perseverente pentru găsirea unor soluții care să țină seama de interesele fundamentale și legitime ale tuturor popoarelor acestei regiuni.

Primirea de către ministrul afacerilor externe a ministrului Izraelului la București

În ziua de 12 iunie a.c., ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste Romînia, Corneliu Mănescu, a invitat în audiență pe Eliezer Dorom, trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al Izraelului la București, căruia i-a adus la cunoștință, în spiritul Declarației Comitetului Central al Partidului Comunist Român și a guvernului Republicii Socialiste România din 10 iunie 1967, punctul de vedere al țării noastre cu privire la situația creată în Orientul Apropiat. Ministrul afacerilor externe a arătat că după părerea guvernului român, în momentul de față este imperios necesar să se facă totul pentru împiedicarea oricărei acțiuni care ar putea duce la reizbucnirea conflictului armat. El a subliniat îngrijorarea pe care o produc declarațiile unor persoane de răspundere din statul Izrael în care se revendică teritorii sau alte avantaje de natură similară ca urmare a situației rezultate din operațiunile militare, fapt ce poate ridica noi obstacole în calea soluționării reciproc acceptabile a problemelor litigioase, duce la agravarea încordării și crearea unor noi surse de tensiune între Izrael și țările arabe. Ministrul de externe a exprimat poziția guvernului român după care este neapărat necesară retragerea cît mai grabnică a trupelor israeliene de pe teritoriile ocupate, retragerea tuturor trupelor în limitele granițelor dinainte de izbucnirea conflictului. El a subliniat că guvernul român socotește deosebit de importantă rezolvarea pe bază echitabilă a problemei refugiaților arabi din Palestina. Guvernul român consideră că în situația creată interesele majore ale tuturor popoarelor din zona respectivă, ale păcii și securității internaționale impun întreprinderea unor măsuri raționale și echitabile, rezolvarea problemelor litigioase dintre state pe calea negocierilor, cu deplina responsabilitate pentru soarta păcii generale.

TELEVIZIUNE

MIERCURI 14 IUNIE

18,00 Telecronica economică; 18,30 Ala Bala... în vacanță. 19,00 Clubul tinereții. 19,30 Telejurnalul de seară. 20,00 Atlas folcloric. 20,30 Pagini din opere. Transmisiune de la Sofia. 21,00 Ancheta TV. 21,30 Avanpremiera. 21,45 Film artistic: „Dorința". 23,15 Telejurnalul de noapte.

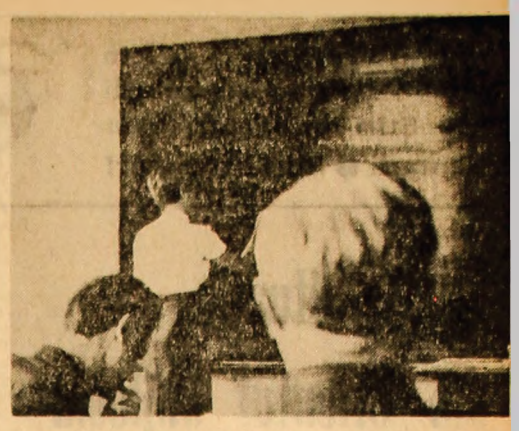

Examenele studențești continuă...

PROFESORUL DE ROMÂNĂ VINDE BECURI...

(Urmare din pag. I)

nunțare reprezintă un act imoral, o dezertare.

Uneori actul renunțării are ca obiect îndatoriri care nu ne revin direct în sensul foarte strict, înregistrate undeva în cuvinte scrise. Cît este de reprobabil în cazul cînd efectele se cumulează negativ în mecanismul social? Printre specialiștii de la I.P.R.S.-Bănească am cunoscut mai de mult un tînăr fizician. Lucra în laboratorul de fizică și experimenta în camere-vid funcționarea semiconductorilor. Într-o zi mă vizitează la redacție și-mi explică în termeni generali că laboratorul său ca și alte laboratoare ale uzinei nu justifică întru totul investițiile. El și alți colegi ingineri sînt nemulțumiți de faptul că direcția întreprinderii nu manifestă destulă solicitudine față de lucrările și ideile tinerilor specialiști. Firesc, am fixat împreună o documentare detaliată, o discuție cu cei în cauză. Cu o zi înaintea scadenței am primit un telefon: „Nu mai veniți la fabrică. Noi am renunțat".

După un timp determinat de unele interese materiale, tînărul fizician s-a transferat de la I.R.R.S. la alt loc de muncă. Dacă pînă atunci nu fusese destul de hotărît în acționa după cum îi dictase inițial conștiința („Mă doare cînd văd cum se irosesc fonduri"), din momentul plecării problema a încetat cu desăvîrșire să-l mai intereseze.

Evident, starea de lucruri de care se plîngea eroul n-a rămas aceeași. Comuniștii din întreprindere au inițiat unele măsuri pentru sporirea eficienței economice a laboratoarelor. Odată cu schimbarea unor cadre în conducerea uzinei în sectoarel de activitate amintite a început să bată suflul generos al reorganizării. O anumită întîrziere însă putea fi evitată dacă tînărul fizician și colegii săi n-ar fi renunțat.

Filozofii de genul „lasă, de ce să mă bag" sau: „pe mine to nu mă aude nimeni" sînt inc în circulație. Ele acoperă o re nunțare la fel de prime)dioas moral și material. Și într-un ca și în celălalt — și cîte asemene exemple nu se pot da! — s vede limpede: nu-i vorba d renunțarea dureroasă, pesimis tă, a lipsei de putere, ci de un lasă în care se manifestă fric de a te angaja, efectele actului imoral sînt asociale și ne impie dică să fim noi înșine.

Ultimul exemplu care va fi consemnat aici nu a fost ale pentru valoare de contrapunc față de celelalte. Este o simplă foarte sumară incursiune în fo rul sufletesc al unui tînăr car nu știe și nici nu va învăța s renunțe. Îl chemă Gh. Ionesc și are 18 ani.

— Dintotdeauna ai dorit s fii șofer de troleibuz?

— Nu, doream să urmez scoală superioară. Dar în clas a VIII-a am avut „ghinion" l examene. Și fiindcă ghinionu s-a repetat și mai tîrziu m-an apucat să învăț o meserie. Acun îmi place, după un an la trolei buz voi da examen și pentru auto.

— Și școala?

— Bineînțeles că n-am renunțat. În toamnă mă voi înscrie la seral.

...Tînărul vrea să fie el însuși să-și împlinească gîndurile și se încordează, în limitele puterii morale și fizice — pentru propria-i reușită.

SPORT

BENVENUTTI A RENUNȚAT LA TITLUL EUROPEAN

● Campionul mondial de box la cat. mijlocie Nino Benvenutti (Italia) a anunțat oficial că renunță la titlu de campion al Europei. Benvenutti nu-l va mai întîlni pe șalangerul său spaniolul Folledo, deoarece nu vrea să riște un accident înaintea meciului revanșă pe care-l va susține la New York cu americanul Emil Griffith. Campionul lumii îi acordă revanșa lui Griffith la 28 septembrie la Madison Square Garden, pe ringul în care a obținut centura mondială.

CONCURSUL CELOR MAI TINERE „RACHETE"

În localitatea Siofok în apropiere de Balaton a început un turneu internațional de tenis rezervat juniorilor la care participă jucători și jucătoare din 8 țări, printre care și România. În primul tur al probei de simplu masculin austriacul Kolbinger l-a învins cu 6—0, 8—10, 6—3 pe Santei (România)

BOX

● Turneul final al campionatului individual republican de box va începe la 20 iunie pe ringul montat în incinta stadionului Republicii. În primele două gale (20 și 21 iunie) vor avea loc preliminariile, urmînd ca semifinalele să se desfășoare la 22 iunie. La 23 iunie, este zi de odihnă, iar la 24 iunie au loc finalele la cele 10 categorii de greutate. La turneul final vor participa boxerii calificați din zone și campionii de anul trecut. Este problematică participarea lui I. Hodoșan, C. Ciucă și C. Stanev, care au fost accidentați cu ocazia campionatelor europene de la Roma. Iată lista campionilor de anul trecut: Ciucă, Giju, Buzuliuc, Antoniu, Dumitrescu, Ghiță, Covaci, Chivăr, Monea și Mariuțan.

Prezentarea scrisorilor de acreditare de către ambasadorul Regatului Danemarcei în Republica Socialistă România

La 13 iunie, președintele Consiliului de Stat, Chivu Stoica, a primit pe ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Regatului Danemarcei în Republica Socialistă România, Svend Aage Sandager Jeppesen, care și-a prezentat scrisorile de acreditare.

Cu această ocazie, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Regatului Danemarcei a rostit o cuvîntare. A răspuns președintele Consiliului de Stat, Chivu Stoica.

La solemnitatea prezentării scrisorilor de acreditare și la convorbiri au luat parte Grigore Geamănu, secretarul Consiliului de Stat, și Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe.

Ambasadorul Danemarcei a fost însoțit de Richard Wagner Hansen, consilier de ambasadă și consilier comercial.

(Agerpres)

DESCOPERIRI ARHEOLOGICE

Cu prilejul unor săpături, ce se fac pe terenul rezervat construcției noului hotel din Arad, un grup de muncitori a descoperit un tezaur format din 51 de piese de bronz, conservate într-un vas mare de lut ars. Printre acestea se află unelte casnice, topoare, securi, seceri, vîrfuri de săgeți, brățări și alte podoabe. Specialiștii au stabilit că aceste piese au o vechime de aproape 3 000 de ani și au aparținut unor triburi de traci.

AUTO-EXIGENȚA

(Urmare din pag. I)

dar și lecturile beletristice sau cu caracter istoric, contactul cu personalitățile care, printr-o comparație pe „viu", îți întărește exigența față de propria persoană. *O influență hotărîtoare în acest sens o are* idealul social, *acțiunea educativă pe care o exercită mediul asupra fiecăruia în parte.*

Vorbeam despre exemplele pe care ni le oferă personalitățile umane de înaltă tensiune. Nu-l voi uita nici o dată pe ilustrul profesor Rainer, a cărui exigență față de propria-i activitate era excepțională și al cărui sentiment de autonemulțumire a depășit tot ceea ce mi-a fost dat să văd. Nu rareori a exagerat — în implacabila-i tendință spre perfecțiune — față de sine însuși și față de cei apropiați; dar ce formidabilă școală a reprezentat exemplul maestrului pentru toți cei care l-au cunoscut...

Pentru creația științifică — și nu numai pentru ea efortul de autodepășire este adesea asemănător cu o intervenție chirurgicală dureroasă, dar indispensabilă. Uneori, autoexigența, *năzuința de a făuri ceva valoros, duce în mod necesar la* autonegare. *Să dau un astfel de exemplu din propria-mi activitate.*

Pe vremea cînd am început să studiez endocrinologia, concepția dominantă era autonomia acestui sistem în organism. Am elaborat sute de lucrări pe baza ipotezelor generate de această concepție și am interpretat rezultatele dobîndite de pe această poziție.

A sosit însă timpul cînd progresele înregistrate în endocrinologie, acumularea a nenumărate observații discordante în raport cu amintita concepție, m-au făcut să-mi revizuiesc din temelii fundamentul ei teoretic. Noile date, izvorîte dintr-un îndelungat proces de cunoaștere, m-au determinat să părăsesc această poziție, să adopt alta nouă, ce-mi deschidea un alt orizont. Este vorba despre integrarea sistemului endocrin cu sistemul nervos și țesuturile periferice, ce au obligat la reconsiderarea și depășirea nivelului atins în activitatea mea precedentă.

În sfîrșit, o ultimă precizare: concep autonemulțumirea — reversul automulțumirii și al suficienței — ca o permanență, și nu ca pe o recomandare de zile mari. Această aspirație spre autodepășire — al cărei motor lăuntric îl întruchipează comparatorul — trebuie să fie o caracteristică firească a întregii noastre activități de orice moment o componentă a structuri personalității noastre".

PERSPECTIVELE AGRONOMIEI

(Urmare din pag. I)

IACOB BURZA — anul IV, Facultatea de agronomie:

— Dacă la noi în institut concursul de admitere este socotit relativ ușor, trecerea examenelor de an cere o muncă stăruitoare, cunoștințe temeinice. Avem de parcurs discipline de cultură generală (matematică, fizică, chimie); discipline de cultură generală specială (botanică, genetică, fiziologie, anatomie, fiziopatologie, istologie); discipline de specialitate (protecția plantelor, pedologia, fitotehnia, mașini agricole, zootehnie specială, apicultură, pisciculturа, avicultură, sau protecția vinatului). În puține cazuri studiul în bibliotecă pentru aceste discipline, cursurile profesorilor, seminariile, lucrările de laborator, activitatea în cadrul cercurilor științifice nu reușesc să trezească pasiunea pentru profesia în care ne pregătim.

ELENA PETRICEANU — anul III, Facultatea de agronomie (cu o ușoară notă de romantism)

— Natura este deopotrivă gînditor și poet. În Bucegi observi mai greu lucrul acesta decît, să spunem, în practică la G.A.S. Robănești. Aici, în condițiile de lucru ale agronomului, se deșteaptă curiozitatea, speranța, entuziasmul. Aici abia ai posibilitatea să pui limite cu „incomoditățile" profesiei noastre și în altul marile ei satisfacții. Al doilea taler atîrnă incomparabil mai greu...

La sfîrșit, o întrebare:

— Dacă v-ați afla din nou în pragul concursului de admitere, ce facultate ați alege?

Răspuns unanim:

— Agronomia.

Notăm și argumentele rectorului institutului, prof. univ. dr

IULIAN DRĂCEA:

— Agronomia este un domeniu de activitate în care se realizează bunuri materiale de care omul nu se poate dispensa nici măcar o singură zi. Sporirea producției agricole contribuie la indestularea oamenilor. Specialistului în acest domeniu de activitate i se cere o înaltă pregătire: el are în răspundere suprafețe mari de teren, loturi mari de animale. Acesta este cadrul în care el trebuie să-și dovedească învățătura înaltă, calitățile de cercetător chiar — contribuind la crearea unor noi soiuri de plante, noi rase de animale. Datorită activității lui, pîinea poate fi mai bună, laptele, untul și carnea în cantități mai mari. În prezent se creează premisele agriculturii industriale — cîndva ogoarele vor fi adevărate grădini de producție dirijată; alături de inginerul agronom și de medicul veterinar, vor lucra, în întreprinderile agricole, ingineri mecanici, ingineri electromecanici, ingineri constructori.

EXPOZIȚIE ȘCOLARĂ

GALAȚI (de la corespondentul nostru).

Numeroși elevi și părinți ai acestora, vizitează de cîteva zile o interesantă expoziție școlară deschisă la liceul nr. 7 din orașul Galați. În 4 săli de clasă și în holul central al acestei școli este expus un număr mare de frumoase și originale obiecte confectionate de elevi în timpul liber sau în cadrul orelor de lucrări practice. Între altele sînt prezentate vizitatorilor planșe, muțe, insectare și ierbare etc. care au ca scop completarea materialului didactic.

Membrii cercului de istorie au meritul de a fi expus multe obiecte colecționate cu prilejul excursiilor și drumețiilor pionierești.

Unui colț al expoziției i s-a dat denumirea de bazar și pe bună dreptate. Mîinile îndemînatice au executat broderii și fețe de mese, suporturi de flori, șorțuri și șervețele, alte obiecte de uz casnic. Amatorii și le pot astfel cumpăra.

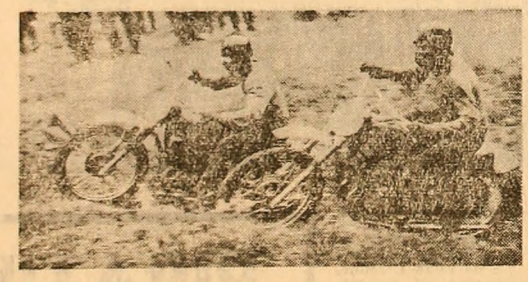

Ultima etapă a campionatului republican de motocros desfășurată la Brașov. În imagine Petre Paxino (Steaua) campion republican la 250 cm³ talonat de C. Dovids (Metalul)

104 ZILE PE MĂRI ȘI OCEANE

(Urmare din pag. I)

MIRACOLE PRINTRE TINERI LUPI DE MARE

Șantierul naval s-a îmbogățit recent cu un nou și gigantic doc plutitor, cu comandă electrică, adus de peste hotare. În două cuvinte, manevrele sale par simple, dar sînt grandioase, fără exagerare. Umplîndu-și tancurile cu apă, enorma platformă a docului, de peste 200 m. lungime, se scufundă pînă la o adîncime de 10 metri. Peste ea, lunecînd cu infinite precauțiuni, intră nava ce urmează să treacă la reparații. Golindu-și tancurile, docul urcă la suprafață, ridicînd în uriașa sa spinare vasul care se așează, în felul acesta, pe cavaleți, cumva similar unei mașini puse pe butuci. E de remarcat faptul că acest doc — gigant suportă în spinarea sa nave pînă la 35 000 tone.

Așadar, în această inedită stare de lucruri am găsit cargoul „Dobrogea", „pe butuci", cu toate că e un vas cu o capacitate de încărcare de 12 000 tone, corpul său enorm avînd o lungimea de 152 m. și lățimea de 18. Numai propriul său combustibil, la drum, însumează 15 000 tone, iar rezervorul de apă potabilă este de 200 tone.

...Comandantul vasului, Boris Cazacu, este neverosimil de tînăr. Inalt, blond, figură hotărîtă, ochi albaștri ca mările și oceanele globului, pe care le călătorește de 10 ani. În scurta sa de piele, pare un tînăr care a venit să se angajeze în marină... Nimic din morga unui comandant de mare navă, nimic din blazarea primului navigator din Navrom, care a ocolit de două ori pămîntul. Undeva, în secretele noastre socoteli, ne așteptam ca măcar secundul vasului — „căpitanul" cum se numește — să fie un bătrîn lup de mare. Surpriză deosebit de agreabilă: Mihai Burugă, care seamănă mult cu James Bond, are 37 ani, adică cu 3 ani mai puțin decît comandantul său, aflîndu-se și el de 7 ani în marina comercială, făcînd curse lungi. Pe mare însă, Burugă se află de 17 ani. Tradiție de familie, tatăl său fiind marinar fluvial, cu o viață petrecută pe Dunăre, iar secundul, cu profil de actor de filme polițiste s-a născut pe... un șlep danubian. Nici timonierul-șef al navei, Ion Cobzarenco-Vania, nu e mai bătrîn, deși cei cinci timonieri de pe „Dobrogea" sînt fascinați de experiența și vocațiile sale...

Inutil a spune, că întregul echipaj, de 40 de oameni, este format din tineri, ceea ce umple de mîndrie inima directorului Navromului din Constanța, cînd știe că „Dobrogea" în lungile sale curse, pe mări și oceane, se găsește în mîinile ferme ale unui colectiv priceput, entuziast...

4 MĂRI ȘI DOUĂ OCEANE

În elegantul apartament al comandantului, lambrisat în lemn de culoarea bananelor, în fotolii adînci, în jurul unei mese pe care aburesc enorme cești cu cafea braziliană...

Evident, vorbim despre ultima cursă, din care nava s-a înapoiat recent, odihnindu-se acum pe docul plutitor. Vasul a navigat în felul următor: Constanța — Novorostisk — Wakamatzu (Japonia) — Whampoa (China) — Colombo (Ceylon) — Marmagoa (India) — Constanța...

Această spectaculoasă cursă, care a durat 104 zile, a străbătut o rută amețitoare: Marea Neagră, Mediterana, canalul de Suez, Marea Roșie, Golful Persic din Oceanul Indian, Golful Bengal prin strîmtoarea Malacca, Marea Chinei, trecînd în Pacific pînă în Japonia; după care înapoierea din nou prin Oceanul Indian, ș.a.m.d.

În jurnalul de bord nu se trec, literar și emoțional, toate stările de suflet ale celor 40 de navigatori. Stă scris laconic, și poate tocmai de aceea și mai impresionant: „5 zile de furtună de gradul 9—10, în Marea Japoniei, în Pacific..."

Mihai Burugă vorbește despre eroica luptă a echipajului de cinci zile și nopți cu vîntul și uriașele pachete de apă care treceau bordul cu o modestie și un admirabil firesc.

Despre cele 31 de zile și nopți petrecute la Colombo, într-o căldură infernală de 40 grade la umbră vorbește calm comandantul Cazacu. Timonierul șef Vania zîmbește, văzîndu-mă impresionat:

— Avem dușuri cu apă rîcîită la serpentine, avem frigidere în cabine, avem guri prin care ni se trimite aer rece...

Carevasăzică, nimic extraordinar n-am trăit noi, vrea să spună cumva Vania...

UN S.O.S. INEDIT

— O întîmplare mai deosebită în această cursă?

— La înapoiere, în strîmtoarea Singapore — suridе Burugă. Eram de cart, era ora 6, la noi în țară corespunzînd cu 23 sau 24... Se întuneca pe mare cînd timonierul a zărit ceva alb la orizont, în mișcare. Ne-am apropiat și am deslușit o șalupă portuară, de pe care cineva agita în permanență o pînză albă. Era o șalupă care se defectase, fusese tîrîtă de curenți în marea zonă de navigație a vaselor, aflîndu-se în primejdie să fie ciocnită... Am făcut un rondou, am telegrafiat la Singapore după ajutor, noi continuînd să ne rotim în jurul șalupei, protejînd-o, aprinzînd în permanență două lumini roșii și una albă, ceea ce înseamnă, pentru toți ceilalți: „Feriți-vă de noi!" În mare viteză a sosit un vas militar, care a remorcat șalupa avariată, după care, prin radio, a întrebat cine sîntem. Navă românească, a fost răspunsul și am recepționat joviale mulțumiri de pe nava militară...

Românii au de mult stabilită o reputație de marinari săritori la nevoie.

— La înapoiere, cînd ne apropiam de casă, radioul nostru a reînceput să prindă postul București I, povestește timonierul șef. Sîrbele și doinele recepționate și transmise pe întreaga navă, prin difuzoare, au făcut să plîngă ca niște copii chiar și pe cei mai tari dintre noi...

★

Poveștile marinărești, cele ale vînătorilor, sînt, se zice, în concurență.

Cea de sus însă e reală, în toată frumusețea sa bărbătească.

ANUNȚ

despre

CONDIȚIILE DE ADMITERE ÎN LICEUL AGRICOL ODORHEI
SPECIALITATE CANTABILITATE ȘI MERCEOLOGIE AGRICOLĂ CU DURATA DE 4 ANI
pentru anul școlar 1967/1968

Admiterea se face pe bază de concurs, la care se pot înscrie absolvenți ai școlii generale de 8 ani, în vîrstă pînă la 18 ani, indiferent de localitatea în care își au domiciliul.

Înscrierile la concursul de admitere se fac între 1—16 iunie 1967, la Liceul agricol Odorhei, pe baza unei cereri însoțită de următoarele acte:

— certificat de naștere în original și copie (copia se certifică de către liceu și se păstrează anexată la cerere, iar originalul se restituie);
— certificat de absolvire a școlii generale de 8 ani (în original);
— adeverință de sănătate, eliberată de medicul școlii sau al circumscripției sanitare la care a fost în evidență candidatul.

NOTĂ: Conform ordinului nr. 54.337/1967 al Ministerului Învățămîntului, în locul adeverințelor de sănătate se poate lua în considerare „Fișa copilului de la 0—15 ani".

În timpul concursului de admitere candidații vor avea asupra lor buletinul de identitate.

Concursul de admitere se va ține între 17—27 iunie 1967, care constă din probe scrise și orale la limba română și la matematică (din materia claselor V—VIII a școlii generale).

În timpul concursului de admitere liceul va asigura contra cost cazarea și hrana candidaților.

Adresa: Liceul agricol Odorhei, strada Justiției nr. 12 — telefon 473.

CONCURS DE ADMITERE ÎN LUNA IUNIE

LICEUL INDUSTRIAL PENTRU CONSTRUCȚII DE MAȘINI

din București, str. Nerva Traian nr. 33, primește din toate regiunile țării absolvenți ai școlii generale de 8 sau 7 ani, pentru concursul de admitere din sesiunea iunie 1967 la specialitățile: tehnologia construcțiilor de mașini și mașini de aparate electrice.

Înscrierile se fac pînă la 16 iunie la sediul liceului.

Concursul de admitere începe în ziua de 17 iunie. Absolvenții liceului vor fi încadrați ca tehnicieni (tehnologi, proiectanți etc.), în uzine sau institute de cercetare și proiectare. Cei care doresc continuarea studiilor au dreptul să urmeze institutele de învățămînt superior.

Informații suplimentare se primesc de la secretariatul liceului, telefon 21.32.22.

Situaţia din Orientul Mijlociu

Declaraţia Comitetului Central al Partidului Comunist Român şi a Guvernului Republicii Socialiste România difuzată ca document oficial al Consiliului de Securitate

La 11 iunie a.c. Misiunea permanentă a Republicii Socialiste România pe lîngă Organizaţia Naţiunilor Unite a înaintat preşedintelui Consiliului de Securitate Declaraţia Comitetului Central al Partidului Comunist Român şi a guvernului Republicii Socialiste România cu privire la situaţia din Orientul Apropiat, spre a fi difuzată ca document oficial al acestui organism.

În aceeaşi zi, Declaraţia a fost difuzată statelor membre ale O.N.U. ca document oficial al Consiliului de Securitate.

● Şedinţa Consiliului de Securitate

Şedinţa Consiliului de Securitate care fusese stabilită pentru ieri seara la ora 22 G.M.T. a fost amînată pentru a se da posibilitatea continuării consultaţiilor între membrii consiliului şi pentru a se primi noi rapoarte ale observatorilor O. N. U. asupra situaţiei din Orientul Mijlociu. După hotărîrea adoptată în dimineaţa aceleiaşi zile care condamnă orice violare a încetării focului. Data unei viitoare şedinţe a Consiliului de Securitate consacrată situaţiei din Orientul Mijlociu urmează să fie stabilită de preşedintele Consiliului în urma consultărilor cu ceilalţi membri.

De altă parte, luni seara, secretarul general al O.N.U., U. Thant, a fost informat de generalul Odd Bull — comandantul misiunii de observatori ai O.N.U. în Palestina — că este imposibil să se verifice dacă forţele izraeliene aflate la Rafid în momentul încetării focului (10 iunie, ora 20 G.M.T.) dar că a fost constatat că paraşutişti izraelieni au fost lansaţi în localităţile Tel Rafid la 10 iunie la ora 19.35 G.M.T. la aproximativ 20 kilometri sud-sud-est de Kuneitra. Secretarul general al O.N.U. cere o asemenea confirmare la şedinţa consiliului de luni convocată la cererea Siriei care informase Consiliul de Securitate că forţele izraeliene au înaintat în teritoriul sirian după anunţarea încetării focului.

Potrivit agenţiei France Presse, guvernul Suedici a acceptat cererea guvernului englez de a reprezenta interesele Marii Britanii în Irak, ca urmare a ruperii relaţiilor diplomatice dintre cele două ţări.

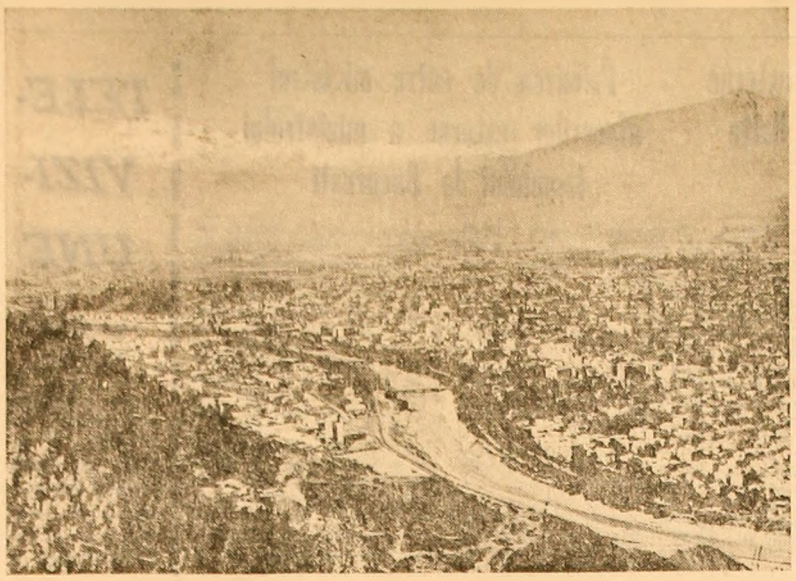

CHILE. — Vedere a oraşului Santiago

„Teroarea albă" în Guatemala

Aproximativ 50 de persoane au fost ucise în decurs de o lună în cadrul a ceea ce presa guatemaleză denumeşte un nou val de „teroare albă", declanşat de grupările de extremă dreaptă din această ţară.

Printre cei ucişi ale căror corpuri au fost găsite deseori mutilate, se află un deputat din partea partidului revoluţionar de guvernămînt, trei ofiţeri superiori, zece profesori universitari şi numeroşi membri ai organizaţiilor muncitoreşti şi ţărăneşti.

Potrivit informaţiilor relatate de ziarele guatemaleze, la începutul lunii trecute în această ţară a fost creat un „consiliu anticomunist", alcătuit din ofiţeri de dreapta şi mari latifundiari, care şi-au propus să folosească teroriştii plătiţi pentru „lichidarea" persoanelor cunoscute că au simpatii faţă de organizaţiile progresiste sau mişcarea de partizani. Teroriştii au difuzat o listă conţinînd 1 600 de nume ale unor intelectuali de frunte şi lideri sindicali, care, după cum pretind ei, „au fost condamnaţi la moarte". Poliţia şi siguranţa nu au reuşit pînă acum să pună capăt acestui val de crime şi să aresteze pe teroriştii care, potrivit unor ziare din Ciudad de Guatemala, sînt pregătiţi de cîţiva instructori militari din S.U.A., ofiţeri „care au căpătat experienţă în războiul din Vietnam".

Evoluţia staţiei „Venus-4"

Lansarea în direcţia planetei Venus a unei noi staţii automate interplanetare este a patra experienţă de acest fel efectuată de cercetătorii sovietici. Prima lansare de acest fel a avut loc la 12 februarie 1961.

Staţia interplanetară „Venus-4" se deosebeşte de celelalte, în primul rînd, printr-o greutate mai mare. Zborul ei va dura peste 4 luni, dar, înainte de a atinge ţelul, ea va efectua un amplu program de cercetări în spaţiul cosmic.

Rezultatele alegerilor din Islanda

În Islanda au avut loc luni alegeri legislative pentru desemnarea celor 60 de deputaţi ai Altingului (parlamentul islandez). Alegerile au fost organizate în urma crizei provocate de dificultăţile economice ce s-au manifestat mai ales în domeniul exporturilor de peşte ale Islandei.

Potrivit rezultatelor definitive ale alegerilor, coaliţia guvernamentală, la care participă Partidul Independenţei şi Partidul Social-Democrat, şi-a consolidat majoritatea în parlament, obţinînd 33 de locuri (cu un mandat în plus faţă de precedentele alegeri), în timp ce partidelor de opoziţie le-au revenit numai 27 locuri (un mandat în minus comparativ cu trecutele alegeri).

Conform numărului voturilor obţinute, configuraţia noului parlament este următoarea: Partidul Independenţei deţine 24 locuri, Partidul Social-Democrat 9 locuri (cu un mandat în plus faţă de parlamentul precedent); dintre partidele opoziţiei, Partidul Progresist a obţinut 18 mandate (a pierdut un mandat), iar partidul Uniunea Populară — 9 mandate (a cîştigat încă un loc comparativ cu vechiul parlament).

Curtea Supremă a S.U.A. a calificat ca anticonstituţională legea existentă în vigoare în statul Virginia şi în alte 15 state americane care interzice căsătoria între albi şi negri.

DECEPŢIA „CELOR 18"

„Decepţie şi amărăciune", astfel caracterizează FRANCE PRESSE atmosfera din rîndul partenerilor africani după reuniunea de la Bruxelles a Consiliului ministerial al „Asociaţiei Piaţa comună - Africa". Practic, revendicările imediate ale „asociaţilor" afro-malgaşi, revendicări vizînd înlăturarea piedicilor ce stau în calea sporirii exporturilor de produse tropicale în ţările C.E.E., au rămas nesatisfăcute. Singura înlesnire acceptată, scutirea de tarife vamale la exporturile de tapioca, are o valoare minimă. În genere, cererilor africane li s-a răspuns prin formula: „se va reflecta şi se vor studia lucrurile în anii următori".

Reuniunea de la Bruxelles n-a făcut decît să releve mai pregnant şi să accentueze tensiunea dintre „cei şase" şi asociaţii lor africani (cele 18 ţări afro-malgaşe semnatare ale convenţiei de asociere de la Yaounde din decembrie 1963). Tensiunea aceasta îşi are izvorul în faptul că, după trei ani şi jumătate de la asociere, mobilul „celor 18" — posibilitatea unor înlesniri tarifare pe pieţele C.E.E., întîlneşte piedici insurmontabile.

Convenţia de la Yaounde n-a adus nici o îmbunătăţire substanţială în schimburile comerciale ale ţărilor afro-malgaşe cu Piaţa comună. În timp ce volumul mărfurilor exportate de C.E.E. pe pieţele ţărilor africane creşte, acestea nu au nici o garanţie de desfacere a produselor lor în ţările Pieţei comune, „înlesnirile tarifare" dovedindu-se insuficiente, derizorii. În acelaşi timp, „foarfeca preţurilor" afectează dureros ţările africane asociate: în vreme ce preţul mărfurilor importate din ţările C.E.E. creşte, preţurile produselor agricole şi tropicale exportate în Piaţa comună scad continuu. Recent, preşedintele Republicii Senegal, Leopold Senghor, a insistat asupra deteriorării raporturilor de schimb dintre asociaţii africani şi creşterea cu circa 20 la sută a preţului tonei de mărfuri importate de aceştia din Piaţa comună. Consecinţele dureroase ale unor asemenea fenomene sînt evidente. Exemplul Coastei de Fildeş e concludent. Din statisticile oficiale publicate la Bruxelles rezultă că în ultimii trei ani valoarea produselor exportate de Coasta de Fildeş spre ţările Pieţei comune a crescut doar cu 6 la sută, în vreme ce valoarea produselor importate de ea din aceste ţări a sporit cu 36 la sută. Pierderile înregistrate în această perioadă se ridică la 280 milioane dolari.

Ţările africane acuză, aşa cum denunţa recent preşedintele Nigerului, Hamani Diori, „o insuportabilă dictatură economică din partea C.E.E.". Într-adevăr, în vreme ce nivelul dezvoltării economice şi sociale n-a făcut progrese, dependenţa „celor 18" de grupările monopoliste din Piaţa comună a crescut. Aceste grupări monopoliste se amestecă în economia africanilor, hotărînd ce anume să dezvolte (sau, mai exact, frînînd dezvoltarea lor economică), dictîndu-le preţurile şi aruncînd pe pieţele lor mărfuri nevandabile în sfera Pieţei comune sau în alte părţi. Cît priveşte faimosul „ajutor european de dezvoltare" el nu urmăreşte decît crearea de linii de comunicaţie şi dezvoltarea acelor ramuri care să permită o mai lesnicioasă acaparare a materiilor prime din aria „celor 18" şi, totodată, o mai avantajoasă desfacere a mărfurilor C.E.E. pe pieţele afro-malgaşe. Sînt revelatorii, în acest sens, declaraţiile făcute săptămînalului AFRIQUE NOUVELLE de şeful statului dohomeyan, Soglo. El a arătat că orice credite şi investiţii pentru obiective industriale sînt sistematic refuzate, că executiva Pieţei comune de la Bruxelles frînează proiectele de industrializare ale Dahomeyului şi că principalele lucrări industriale propuse de guvern, printre care construcţia unei uzine de ciment, au fost aminate fără termen pentru „un studiu suplimentar".

În lumina tuturor acestor realităţi dure, decepţia şi dezamăgirea celor 18 semnatari africani ai Convenţiei de la Yaounde apare mai mult decît justificată.

EM. RUCĂR

R. P. UNGARĂ. — La secţia de fitochimie a Fabricii de produse chimice din Budapesta

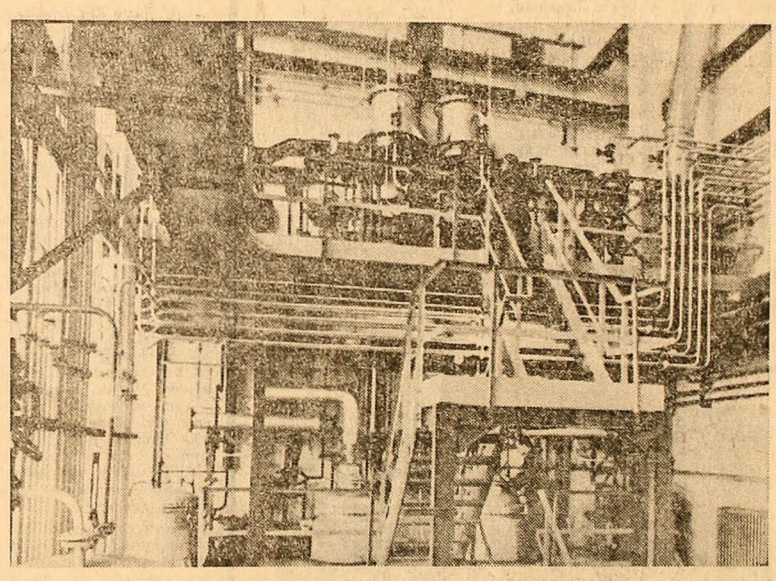

Sesiunea U. E. O.

Marţi s-a deschis la Paris, sub preşedinţia lui Marius Moutet (Franţa), sesiunea Adunării Uniunii Europei Occidentale. În prima sa şedinţă, participanţii la dezbateri l-au reales pe o nouă perioadă de un an pe Vittorio Batini Confalonieri, în funcţia de preşedinte al actualei Adunări a U.E.O. În continuare, Adunarea Uniunii Europei Occidentale a ascultat un raport prezentat de John Stonehouse, secretar de stat britanic la Ministerul Tehnologiei, asupra cooperării aeronautice vest-europene.

În cursul după-amiezii vor începe discuţiile pe marginea raportului lui Maurice Edelman (Anglia) privind adeziunea Marii Britanii la C.E.E.

● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT

LA ROMA au fost publicate rezultatele oficiale ale alegerilor pentru desemnarea celor 90 de consilieri ai Adunării Regionale Autonome a Siciliei. Din cele nouă regiuni ale insulei au înregistrat o participare la vot superioară celei din 1963, numărul alegătorilor fiind de 3 12 000. Repartiţia noilor aleşi în Adunarea Regională Autonomă a Siciliei este următoarea: Partidul democrat-creştin — 36 de locuri; Partidul Comunist Italian — 20 locuri; Partidul Socialist Unificat — 20 locuri; Partidul liberal — 5 locuri; Partidul republican — 4 locuri. Celelalte 14 locuri au revenit altor partide şi grupări politice.

ÎN STATUL Panama, 24 de astronauţi americani au început un curs de iniţiere în metodele de supravieţuire în junglă tropicală. Aceste antrenamente sînt efectuate pentru a fi faţă cazurilor cînd unul dintre cosmonauţi ar ateriza pe o pădure tropicală. Ei sînt iniţiaţi în primul rînd să distingă plantele comestibile de cele otrăvitoare, precum şi animalele şi păsările a căror carne este bună de mîncat. De asemenea, sînt gata să se orienteze în junglă în funcţie de natura înconjurătoare.

PE CÎND se lucra la groapa de fundaţie a unui nou bloc din Sofia, s-au descoperit fundaţiile unei biserici necunoscute datînd din secolul al XII-lea şi trei locuinţe datînd din secolul al XI-lea. În ceea de-a treia locuinţă, care, după presupunerile oamenilor de ştiinţă a aparţinut unui meseriaş, au fost găsite vase, podoabe, iar într-un butoi de lemn — aproape 5 kilograme de chihlimbar.

ÎNTR-UN interviu acordat agenţiei congoleze de presă, generalul Mobutu, şeful statului congolez (Kinshasa) a declarat că potrivit noii Constituţii pe care populaţia a aprobat-o în proporţie de peste 90 la sută în Congo urmează să existe legal două partide politice. Unul din ele a fost deja constituit: Mişcarea populară a revoluţiei, prezidat de însuşi Mobutu. Se părea că cel de-al doilea va fi „Unarco" dar preşedintele a reproşat conducătorilor săi că „înainte de a-şi fi pus la punct statutul şi programul ei ar fi cerut sprijinul unor anumiţi ambasadori acreditaţi la Kinshasa. Or, astăzi, a subliniat Mobutu, Congoul ambasadorilor nu mai există".

JOHN MARSHALL, vice-preşedinte al Consiliului de Miniştri al Noii Zeelande, care se află la Londra a avut luni după-amiază o primă întrevedere cu primul ministru al Angliei, Harold Wilson. În cursul acestei întîlniri au fost trecute în revistă probleme referitoare la situaţia din Orientul Mijlociu, angajamentele militare ale Marii Britanii la „Est de Suez", precum şi repercusiunile pe care le va avea pentru Noua Zeelandă eventuala aderare a Marii Britanii la Piaţa comună.

În cursul zilei de astăzi premierul britanic va discuta cu primul ministru al Australiei Harold Holt.

Ferestre sensibile la zgomot

În Anglia a fost concepută o fereastră care se închide automat atunci cînd în exterior zgomotul este prea mare. Fereastra trebuie să protejeze clădirile expuse unor violente zgomote intermitente (şi în special acelea care sînt situate în proximitatea unui aeroport).

Un prim model experimental a fost instalat într-o şcoală care este situată la 500 m depărtare de una din principalele piste ale aeroportului din Londra.

Este vorba de o fereastră mare, avînd cele două geamuri distanţate la 20 cm; ea are trei cercevele fixe în partea sa inferioară şi trei cercevele care se pot deschide în partea sa superioară.

Un microfon este plasat sub acoperişul clădirii. De îndată ce un anumit nivel sonor, fixat dinainte, este depăşit, microfonul acţionează un releu care comandă un mecanism hidraulic; acesta asigură închiderea ferestrei. Atunci cînd zgomotul exterior redevine interior nivelului ales, fereastra se deschide din nou.

Mecanismul hidraulic de comandă este ascuns în ramă. Sînt prevăzute trei grade de deschidere în funcţie de temperatura exterioară.

DEOARECE Curtea Supremă a S.U.A. a respins luni cererea fostului campion mondial de box Cassius Clay de a fi judecat numai după ce tribunalul se va pronunţa asupra acţiunii sale dresate împotriva serviciului de recrutare, judecătorul federal al statului Houston a hotărît ca Cassius Clay să compară, la 10 iunie, în faţa tribunalului federal din Houston. Avocaţii lui Clay ceruseră ca procesul să nu aibă loc mai devreme de 1 august a. c.

REFERINDU-SE la vizitele întreprinse recent de o delegaţie bulgară în Mali, Guineea, Senegal, Coasta de Fildeş şi Camerun, H. Traikov, ministru adjunct al afacerilor externe, conducătorul delegaţiei, a relevat, în cadrul unui interviu acordat agenţiei B.T.A., utilitatea convorbirilor avute cu oficialităţile din aceste ţări ale Africii de vest. Membrii delegaţiei bulgare şi interlocutorii lor — a arătat H. Traikov — şi-au exprimat dorinţa reciprocă de a extinde relaţiile bilaterale, subliniind existenţa posibilităţilor în vederea unei dezvoltări şi mai active a colaborării economice şi culturale dintre Bulgaria şi fiecare din aceste ţări în parte.

GHETOUL negrilor din Tampa (Florida) a fost închis luni în urma incidentelor rasiale din această localitate. Gărzile naţionale chemate de guvernatorul statului Florida pentru restabilirea „ordinei" au înconjurat cartierul negrilor primind ordin să deschidă focul asupra tuturor celor care vor încerca să părăsească ghetoul. În acest cartier doar poliţia are dreptul să intre. Cu toate acestea, la cîţiva kilometri de localitate au început alte manifestaţii ale negrilor. Poliţia a cerut întăriri. Ca urmare a incidentelor, produse luni între poliţie şi manifestanţi, numeroase persoane au fost rănite.

Între 1 şi 12 iunie, la Budapesta s-au desfăşurat lucrările celei de-a 25-a sesiuni a Comisiei Dunării. La lucrările sesiunii au luat parte reprezentanţii ţărilor membre ale Comisiei, precum şi ai Ministerului Transporturilor din R. F. a Germaniei — ultimii în calitate de observatori. Au participat, de asemenea, reprezentanţi ai Administraţiei fluviale a Porţilor de Fier şi ai Secretariatului Organizaţiei mondiale de meteorologie. Sesiunea a dezbătut probleme privind îmbunătăţirea navigaţiei pe Dunăre, probleme organizatorice şi financiare.

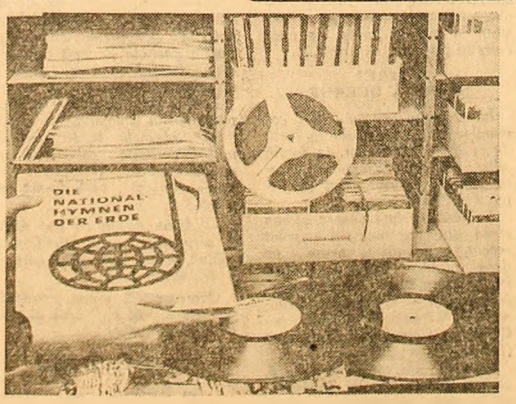

La Stuttgart există un institut care posedă o colecţie puţin obişnuită: imnurile naţionale ale tuturor ţărilor din lume imprimate pe discuri sau pe benzi de magnetofon. Institutul din Stuttgart, care sărbătoreşte acum 50 de ani de existenţă, colecţionează şi muzică populară din lumea întreagă, care — ca şi imnurile — stau la dispoziţia tuturor etnologilor, muzicologilor şi nespecialiştilor interesaţi în materie.

PIRAŢII ETERULUI

„Piraţii eterului" — beneficiarii emisiunilor de radio Caroline, Scotland, 227, 270, 335, 390 şi altele, concurează de trei ani cu succes B.B.C.-ul. Tot de trei ani, ele stînjenesc recepţionarea în condiţii normale a posturilor de radio naţionale franceze, italiene, olandeze şi suedeze. Instalate pe corăbii vechi care plutesc în afara apelor teritoriale engleze, posturile de radio clandestine transmit muzică uşoară şi un număr impresionant de reclame. Conduse de aventurieri englezi, australieni şi sud africani, ele adună în buzunarele acestora milioane, sfidînd, bineînţeles, orice fel de contracte sau obligaţii impuse de legislaţia britanică. Cu dexteritate patronii staţiilor-pirat alcătuiesc programe de muzică uşoară capabile să atragă mulţi ascultători care în schimbul ultimei imprimări a cîntăreţei Mireille Mathieu sau repetării la nesfîrşit a unei melodii interpretate de formaţia „pop", înghit pe nerăsuflate tot felul de reclame insipide pînă la piesa muzicală următoare. Activitatea acestor posturi de radio lezează însă interesele radiodifuziunii britanice precum şi zlarelor insulare care nu tăgăduesc faptul că o parte însemnată din veniturile lor sînt asigurate de reclamele pentru care firmele interesate plătesc sume importante. Pe „piaţa reclamelor" posturile clandestine s-au impus: pentru că „lasă mai ieftin" şi pentru că şi-au asigurat un numeros auditoriu. Cei lezaţi au căutat să găsească sprijin în Camera Comunelor. Ajutorul solicitat de reprezentanţii radiodifuziunii britanice nu le-a fost acordat timp de trei ani întrucît, se pare, că interesele puternice ale unor deputaţi acoperă retragerea „piraţilor presei". În prezent în Camera Comunelor se discută din nou un proiect de lege privind prinderea, pedepsirea piraţilor şi sfîşierea steagului lor negru. Dar piraţii cunosc pe semne regulile jocului: ei şi-au pus la punct un plan minuţios de salvare a intereselor în cazul în care va intra în vigoare Carta privind interzicerea activităţii lor. Astfel, zilele acestea o barcă de pescuit „Off-shore 1", proprietate particulară olandeză, a părăsit Felixtowe cu o încărcătură specială aparţinînd companiei engleze de valve electrice din Chelmsford, îndreptîndu-se spre vasul „Galaxy" de 1 000 de tone care adăposteşte unul din cele mai importante posturi de radio pirat — „Radio London". Scopul acestui transport, cît şi caracterul dublos al colaborării unei firme engleze cu un post de radio clandestin reieşea clar din declaraţiile ulterioare ale directorului acestui post. El afirma că materialele achiziţionate vor asigura în viitor independenţa staţiei sale de Marea Britanie. Pe de altă parte eventuala interzicere a activităţii lor în Marea Britanie ar putea fi compensată de aranjamentele făcute la Amsterdam cu businessmani interesaţi în profiturile radiodifuziunii clandestine şi care au asigurat centre administrative şi surse de reclame pentru posturile de radio London, Caroline, 227 şi 355. Asistăm, aşadar, la internaţionalizarea afacerii şi implicit competiţia între posturile pirat cuprinde o sferă mai largă, nu numai pe aceea a posturilor engleze, ci şi a unui post clandestin olandez — „Radio Veronica". Interesate în supravieţuirea acestora sînt şi companiile de imprimări muzicale americane, olandeze şi chiar engleze care livrează cu uşurinţă discurile dorite. Nu prea dificilă pare să fie munca celor cinci „experţi" de la „Radio-Caroline", de exemplu, care cutreieră Europa şi America de nord pentru procurarea reclamelor de la firmele străine care-şi desfac produsele pe pieţele engleze. S-a aflat în ultimul timp unde stătea cheia succesului acestor posturi pe lîngă firmele nord-americane. Persoane din Texas care se ascundeau în anonimat sprijină aceste emisiuni investind sume uriaşe, iar o firmă din Toronto, „Masirah Associates" s-a transformat în colectoare de reclame tot pentru ele. Afaceriştii implicaţi în întreprinderea aceasta rentabilă rămîn indiferenţi la apelurile autorităţilor. Iar măsurile „forte" rămîn doar o promisiune.

DOINA TOPOR

În dicţionar neobişnuit

Turiştii americani vor să se lipsească nimic din ceea ce cunoaşte la ei acasă nici măcar de posibilitatea de a... în cît mai savuros limbile popoarelor care le vizitează. Pentru aceasta, U.S.A. s-a editat un dicţionar de injurii" în patru limbi: franceză, germană, italiană şi spaniolă — bineînţeles cu respectivele corespondenţe în limba engleză.

Editorii dicţionarului îndeamnă pe turişti să se înarmeze cu această „lucrare" pentru a se putea răzbuna în orice ocazie în care, călătorind prin Europa, vor suferi un afront sau vor fi victimele unei înşelăciuni.

Pe lîngă o sumedenie de expresii a căror traducere nu ne putem permite s-o transcriem, dicţionarul conţine şi o serie de fraze „uzuale", menite a-i feri pe turişti de escroci. De pildă, în vederea contactului cu şoferii de taxiuri din Franţa, turiştii americani au la dispoziţie, în limba franceză, următoarea frază: „Am văzut cu multe trucuri stupide în viaţa mea, dar nici unul de felul celui pe care-l faci dumneata cu aparatul de taxat! Cum îţi îzbuteşte?"

O precizare: expresia „Ami go home", care nu are nevoie nici de traducere, nici de replică, nu intră în vederile acestui dicţionar (făcut doar pentru uzul turiştilor, nu al militarilor americani!).

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii". Telefon 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".